

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

2. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

13. LEDNA 2008

Z obsahu:

Lidská rodina - společenství míru

Poselství papeže Bene-
dikta XVI. k Světovému
dni míru 2008
- strana 2 -

Boží děti

Lectio divina
otce Františka
- strana 4 -

Velký dar křtu

- strana 4 -

Znamení pro nevěřící

24letému Miguelovi
Pellicerovi byla zázrač-
ným způsobem vrácena
amputovaná pravá noha
- strana 5 -

Čekající na příchod Páně

Životní příběh kardinála
Jean Maria Lustigera
- strana 8 -

Kulturní boj

z ďáblovy kuchyně
Jürgen Liminski
- strana 10 -

Příchod Páně v Těle

Z dopisu
P. Filipa A. Stajnera
- strana 12 -

Zázrak

- strana 13 -

Janez Wolf: Ježišův křest, 19. stol., Národní galerie v Lublani, Slovinsko

Na počátku nového roku toužím, aby mě vroucí přání míru spolu s vřelým poselstvím naděje dospělo ke všem lidem na celém světě. Proto předkládám k obecné úvaze téma, kterým otevírám toto poselství a které mi obzvláště leží na srdci: lidská rodina, společenství míru. Ve skutečnosti první formou společenství mezi lidmi je to, které probouzí láska mezi mužem a ženou, kteří se rozhodli, že se trvale spojí, aby spolu vytvořili novou rodinu. Ale také národy země jsou povolány, aby nastolily mezi sebou vztahy solidarity a spolupráce, když se počítají za členy jediné lidské rodiny. Druhý vatikánský koncil usoudil: „Všechny národy tvoří jedno společenství, mají jeden původ, protože Bůh dal všemu lidstvu celý povrch země k přebývání (srov. Sk 17,26), a mají také jeden poslední cíl, Boha“ (Nostra aetate 1).

Rodina, společnost a mír

Přirozená rodina jakožto intimní společenství života a lásky, založená na manželství mezi mužem a ženou (srov. GS 48), představuje „místo ‚prvotní humanizace‘ osoby i společnosti“ (Christifideles laici 40), „kolébku života a lásky“ (tamt.). Rodinu tedy oprávněně kvalifikujeme jako prvotní přirozenou společnost, „božskou instituci, která tvoří základ života lidských osob jakožto prototyp veškerého společenského řádu“ (Kompendium sociálního učení Církve 211).

Ve zdravém rodinném životě můžeme skutečně prožívat zkušenost základních složek míru: spravedlnost a lásku mezi sourozenci, funkci autority, která nachází svůj výraz v rodičích, láskyplnou službu slabším členům – ať už malým nebo nemocným a starým –, vzájemnou pomoc v životních potřebách, ochotu přijímat druhé a v případě potřeby jim odpouštět. Proto je rodina první a nenahraditelnou vychovatelkou k míru. Proto není divu, že násilí uvnitř rodiny se po-

kládá za obzvláště nesnesitelné. Je-li tedy rodina označována za „základní životní buňku společnosti“ (Apostolicam actuositatem 11), je tím vyjádřeno něco podstatného.

Rodina je základem společnosti také proto, že nabízí možnost rozhodující zkušenosti míru. Z toho plyne, že lidská společnost se nemůže zříct služby, kterou prokazuje rodina. Kde se může člověk ve fázi své formace lépe učit, jak prožívat nefalšovanou atmosféru míru, ne-li v původním „hnízdě“, které mu při-

roda připravuje? Rodinný slovní poklad je slovní poklad míru; z něho musíme stále znovu čerpat, abychom se naučili slovníku míru. V inflaci mlvy nesmí společnost ztratit vztah k oné „mluvnici“, kterou přijímá každé dítě z gest a pohledů matky a otce ještě dříve, než se jí učí z jejich slov.

Protože rodina má za úkol vychovávat své členy, má také zvláštní práva. Všeobecná deklarace lidských práv, která představuje vymoženost právní kultury skutečně všeobecné hodnoty, po-

tvzuje: „Rodina je přirozenou základní jednotou společnosti a má právo na ochranu společnosti a státu“ (čl. 16,3). Svátý stolec ze své strany přiznal rodině zvláštní právní důstojnost, když zveřejnil Chartu práv rodiny. V preambuli se praví: „Práva lidské osoby, i když jsou formulována jako práva individua, mají základní společenskou dimenzi, která nachází svůj prapůvodní a vitální výraz v rodině“ (Charta práv rodiny, 24). Práva představená v Chartě jsou výrazem a zřetelným výkladem přirozeného práva, vepsaného do srdce každého člověka, a zjevuje mu je jeho rozum. Popírání nebo omezování práv rodiny tím zatemňuje pravdu o člověku, a proto ohrožuje základy samotného míru.

Kdo brání zřízení rodiny, třeba nevědomě, činí tím mír v celé národní i mezinárodní společnosti křehkým, neboť oslabuje to, co je ve skutečnosti tou nejdůležitější „agenturou“ míru. To je bod, který zasluhuje zvláštní úvahu: Všechno, co přispívá k tomu, že oslabuje rodinu založenou na manželství muže a ženy, že přímo nebo nepřímo maří připravenost rodiny k vědomému a odpovědnému přijetí nového života, co zatačuje jejich právo a prvotní odpovědnost za výchovu dětí, staví objektivní překážky na cestě míru. Rodina potřebuje domov, potřebuje práci, resp. právně uznanou domácí činnost rodičů, školu pro děti a základní lékařskou péči pro všechny. Když společnost a politika neusilují o to, aby rodině v těchto oblastech pomáhaly, připravují se o podstatný zdroj ve službách míru. Zvláště sdělovací prostředky mají vzhledem k výchovným možnostem, jakými disponují, zvláštní odpovědnost, aby podporovaly úctu k rodině, prezentovaly její očekávání a představovaly její krásu.

(Pokračování příště)

Překlad -lš-

Lidská rodina – společenství míru

Editorial

Celé poselství Benedikta XVI. k Světovému dni míru 2008 je postaveno na významné paralele, jakou představuje společenství rodiny a společenství národů. Nejedná se zde o pouhé přirovnání, ale o bytostnou souvislost, neboť jedno i druhé společenství tvoří titíž lidé, přičemž právě pevná a zdravá rodina je jedinou „líhni“, ze které mohou vzcházet a rozvíjet se opravdu platní členové velkého lidského společenství. Logika Svátého otce je jasná a zcela objektivní: to, co se děje v mikroprostředí rodiny, je základní škola člověka pro makroprostředí společnosti a světa. To není lidský nápad, ale Boží záměr. Dlouhodobá generacemi ověřená lidská zkušenost i seriózní vědecké výzkumy potvrzují, že neexistuje nic lepšího než právě tento moudrý Boží plán, pro který Stvořitel také disponoval srdce a duši každé lidské osoby. Kdo ubližuje rodině, zasazuje smrtelné rány celému lidstvu. Všechny umělé a svévolné vpády a zásahy člověka do této oblasti se nakonec ukazují jako krátkozra-

ké a z dlouhodobého hlediska krajně škodlivé a nebezpečné. Zvykli jsme si oddělovat od sebe zákony přírodní, fyziologické, psychické, psychologické a sociální, ale ve skutečnosti všechny tvoří jeden jediný celek Božího stvořitelského plánu. To však plně uzná a ocení jen ten, kdo chová náležitou úctu k velkolepému a nevyšší moudrému Stvořiteli a jeho dílu, na které jsme si zvykli dívat se jako na samozřejmost, a přehlížíme, že je to zázrak zázraků, který snad plně pochopíme až jednou na věčnosti.

Ti, kteří se nechtějí smířit s existencí Boha, vymýšlejí si provokačním způsobem, jakým zázrakem by jim měl dokázat, že opravdu existuje. Ale to je ve skutečnosti hrubé a zpupné rouhání, protože i bez jejich drzé žádosti Bůh vykonal a stále koná mnohem větší zázraky než ty, které si vymýšlejí. Na všem živém kolem sebe mohou vidět nenapodobitelné a nevýstížitelné divy, které dokazují nejen Boží moc, ale současně také jeho moudrost a jeho lásku.

-lš-

Syn, v němž mám zalíbení

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešního svátku

Spatřil Ducha Božího, jak sestupuje na něho.

Přijmi pozvání evangelisty Matouše a vrať se ještě jednou k Jordánu, kde v neobydlené krajině žije a káže Jan Křtitel. Staneš se tu svědkem neobvyklé události. Uvidíš, jak se Ježíš připravuje na své veřejné působení. Ale na toto setkání se připrav tím, že si připomeněš, co o něm řekl prorok Izaiáš již před 700 lety.

Z jeho proroctví můžeš poznat odvěký plán Boha Otce i vznešený úkol, který s láskou svěřil svému Synu: bude *prostředníkem smlouvy, světlem národů. Na jeho nauku čekají daleké kraje.* Bude tichý a svrchovaně mírumilovný, ale neustane ve své práci, dokud nezaloží své království. Nepoznáváš v něm právě toho, na koho čekáš? Děkuji Otci z celého srdce za tento jeho největší možný dar, za velkou naději, za to, že ti posílá svého vyvoleného, aby ti *otevřel oči a vyvedl tě ze žaláře a z temnot.* Nemáš jiného vůdce a většího dobrodince.

Hle, tvůj Pán právě přichází k Jordánu. Musel ujit dalekou cestu, aby došel na toto vyvolené místo pokání a očisty. Zařadil se pokorně mezi hříšníky, kteří sem přišli, aby se vyznali ze svých vin a byli křtem očištěni. Prokazuje poslušnost nejen vůči svému Otci, ale také se dobrovolně podrobuje samovolnému pořádku, který zde panuje. Všichni, kdo se tu s ním setkávají, vidí v něm jednoho z nesčetných hříšníků. Ale neposkvrněný Beránek se tomu nijak nebrání, nesnaží se ospravedlnit, nevyžaduje zvláštní přístup nebo ohled. Připomíná si tuto scénu, kdykoliv se v tobě budí obavy, aby tě druzí nepokládali za horšího, než jsi ve svých očích, vzpomeň si na to dříve, než se začneš omlouvat, ohrazovat, vysvětlovat, svalovat vinu na okolnosti a na druhé lidi. Pros Ježíše, aby tě naučil dbát tak jako on jedině o tu pověst, jakou máš v očích Nejvyššího.

Boží Syn tu stojí jako hříšník nejen před lidmi, ale především před tváří vševedoucího a nejspravedlivějšího Otce. Není to póza nebo pouhé gesto. On skutečně vzal na sebe všechny lidské viny do všech důsledků a vynesl toto narůstající břemeno až na vrchol Kalvárie. Stojí tu jako hříšník i tvým jménem. Chápeš, co to znamená?

Postav se spolu s Ježíšem tam, kam patříš. Zařaď se mezi kající a nesnaž se

hledat nějaký únik, vmlouvat se, srovnávat s ostatními, usilovat o výhodnější místo. Uvažuj raději, co bys mohl nabídnout nebeskému Otci na smír za svá provinění, pomysli přitom na všechny své nepřiznané viny, na všechno zlo, které jsi za sebou zanechal, protože tvá zaslepenost ti nedovolovala, aby sis to uvědomil a připustil. Tvůj zachránce již nyní nabízí sám sebe jako smírnou oběť. Najdeš odvahu k tomu, aby ses připojil k němu? I když pociťuješ zatím strach a nerozhodnost, neodcházej. Snad najdeš potřebnou sílu v tom, čeho budeš dále svědkem.

Přišla řada na Ježíše, aby sestoupil do Jordánu. Stojí tu tváří v tvář svému Předchůdci. Když se poprvé setkali ještě před svým narozením, Jan se *pohnul radostí v matčině lůně*⁽¹⁾. Nyní jím pohnula nehlubší pokora a úcta. Tento Bohem vyvolený světec se necítí hoden prokázat Ježíšovi službu, ke které byl povolán. Vidí v nezkreslené perspektivě hlubokou propast mezi člověkem a Bohem, třebaže se *stal člověkem*. Uč se od Jana zachovat si pokornou úctu k Boží vznešenosti i tehdy, když se k tobě Bůh obdivuhodně snižuje. Čím zřetelnější bude pro tebe nekonečná svatost Nejvyššího vedle tvé propastné nicoty, tím lépe budeš moci ocenit jeho pokornou cestu lásky, která ho přivádí až do nitra tvé duše.

Ježíš musí pokorně a poslušně podstoupit tento svůj křest, *aby se naplnila všechna spravedlnost*. Právě tento vnější obřad je pro tebe zjevným znamením, že Boží Syn skutečně přijal poslání *Beránka, který snímá hříchy světa*⁽²⁾. Kající úkon Kristův posvětí pramen vody a otevře tak stavidla Božího milosrdenství pro všechny, aby z něho mohli čerpat milost odpuštění. Taková je Boží spravedlnost: svým vlastním ponižením vrací důstojnost člověku, který ji vlastní pýchou ztratil.

Pohleď, s jak velkým zalíbením přijímá Otec svého poslušného Syna. Veřejně vyznává svou lásku k němu. Naplní jej nyní silou svého Ducha, aby mohl svým životem a smrtí přivést svou oběť k nejvyššímu naplnění. Máš z toho jasně vyrozumět, že ani tobě neodepře všechnu potřebnou sílu, jestliže mu stejně ochotně a pokorně nabídneš sám sebe. Poklekní proto s vděčností a úctou k Ježíšovým nohám, *vzdej Pánu slávu hodnou jeho jména, klaněj se mu*⁽³⁾ a řekni mu všechno, co ti v tuto chvíli napoví tvé srdce.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 1,41; ⁽²⁾ Jan 1,29; ⁽³⁾ resp. žalm 28

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 42,1-4.6-7

Toto pravi Hospodin: „Hle, můj služebník, kterého podporuji, můj vyvolený, v němž jsem si zalíbil. Vložil jsem na něj svého ducha, národům přinese právo. Nebude křičet, nebude hlučet, nedá se slyšet na ulici. Nalomenou třtinu nedolomí, doutnajícím knot neuhasí, věrně bude ohlašovat právo. Nezezlábně, nezmalátní, dokud nezaloží na zemi právo. Na jeho nauku čekají daleké kraje. Já, Hospodin, jsem tě povolal s láskou, vzal jsem tě za ruku, chránil jsem tě a ustanovil tě prostředníkem smlouvy lidu a světlem národů, abys otevřel oči slepým, abys vyvedl vězně ze žaláře a z věznic ty, kteří bydlí ve tmách.“

2. čtení - Sk 10,34-38

Petr se ujal slova a promluvil: „Teď opravdu chápou, že Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě že je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné. Izraelitům poslal své slovo, když dal hlásat radostnou zvěst, že nastává pokoj skrze Ježíše Krista. Ten je Pánem nade všemi. Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem Svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel.“

Evangelium - Mt 3,13-17

Ježíš přišel z Galileje k Jordánu za Janem, aby se dal od něho pokřtít. Ale on se bránil a říkal:

„Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš ke mně?“

Ježíš mu však na to řekl: „Nech tak nyní, neboť je třeba, abychom naplnili Boží spravedlnost.“

I vyhověl mu. Jakmile byl Ježíš pokřtěn, vystoupil hned z vody. A hle - otevřelo se nebe a viděl Ducha Božího jako holubici, jak se snáší a sestupuje na něj. A z nebe se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, v němž mám zalíbení.“

Vánoční svátky jsou za námi a my zcela náhle vstupujeme do běžného období. Musíme proto přejít stejně náhle k dnešnímu tématu.

Skutečnost, že jsme byli pokřtěni, má nedocenitelnou hodnotu: naši rodiče (více či méně uvědoměle) nám chtěli darovat celé své srdce a svou lásku k Bohu ihned po našem narození.

Ale běda, tento náš fyzický zážitek je pohřben v minulosti, skutečnost, že jsme byli pokřtěni, nezměnila příliš náš život...

Kdybychom si však skutečně byli vědomi, co se s námi stalo onoho požehnaného dne, ve kterém kněz vylil na naši hlavu křestní vodu!

Stali jsme se Božími dětmi, spoluobčany svatých, svobodní k lásce.

Boží děti: můžeme aspirovat na to, abychom se stali velkou mediální hvězdou nebo nositeli Nobelovy ceny, ale nemůžeme se stát již ničím větším než tím, čím jsme se stali již při křtu. Jsme spoluobčany svatých a patříme k velkému Božímu plánu, kterým je Církev. Je sice složena z velkých hříšníků, ale také z velkých Kristových svědků. Můžeme se chlubit a počítat s pomocí velkých světců, žádat o víru, jakou měl Petr, o smysl pro humor, jaký měl Filip Neri, o ducha míru jako František...

Jsme osvobozeni pro lásku: jsme osvobozeni od osidel hříchu, od temnot, od velkého omylu z počátku existence, a protože jsme skrze Krista spaseni, můžeme se s pomocí jeho lásky a jeho milosti učit milovat, jak miloval On.

Jordán

Na břehu Jordánu se Ježíš staví do řady, aby se mu dostalo křtu. On, který je bez hříchu, chce ihned představit dobro svým způsobem: přišel, aby ukázal svou plnou solidaritu s lidmi, bez podfuku, bez privilegií. On, který je bez temnot, přijímá

Boží děti

naši temnotu, aby ji osvitil svou přítomností.

Izaiáš v babylonském zajetí po zničení Jeruzaléma povzbuzuje zdeptaný a slabý lid tím, že mluví o Božím příchodu. I Boží sláva, jak na jiném místě říká Jeremiáš, opouští zbořený chrám a odchází v poutech, aby byla se svým lidem. Ježíš je opravdu „Bůh s námi“ bez výhrad.

Jsme milovaní

Po křtu se Ježíš modlí a v této modlitbě zakouší, jak ho naplňuje Duch Svátý, a všichni slyší Otcův hlas: „Ty jsi můj milovaný syn, v němž mám zalíbení.“

Všichni jsme vedeni k tomu, abychom si zasloužili být milováni, abychom konali takové skutky, které nám u druhých vyslouží lásku. Od malička jsme vychováni k tomu, abychom byli dobré děti, dobří žáci, dobří snoubenci, dobří manželé, dobří rodiče, dobří kněží... Svět vyznamenává ty, které pokládá za velké, nás odměňuje a vyznamenává vědomí, že nás Bůh miluje, ovšem za určitých podmínek.

Celý náš život je almužna ocenění a uznání. I když někomu, kdo je Boží dítě, některá osoba protirečí a obviňuje ho, říká si v hloubi duše: Měl bys uznat skutečnost, že nejsi takový, jak si myslíš. Reakce těch, kteří jsou od Boha daleko, je jiná: to je pro ně urážka, agrese, hodnotí sami sebe co nejvýše, a ti dru-

zí je podceňují. Bůh naopak mi říká, že mě miluje od počátku, ještě dříve, než jsem cokoliv učinil. Nemiluje mě proto, že jsem dobrý, ale proto, aby mě učinil dobrým. Bůh mě miluje, protože ve mně vidí své vrcholné dílo, vidí všechno to, čím se mohu s jeho pomocí stát, vidí důstojnost, kterou mě oděd. To je jediný důvod, proč mám vyvíjet úsilí, abych se stal jeho uměleckým dílem a překonal všechny křehkosti. V tom spočívá celé křesťanství, že Bůh mě miluje takového, jaký jsem, Bůh mi odhaluje samu hloubku toho, co jsem: jsem od něho milovaný. Nechává mě samostatným, vědomým. Obnovme dnes v sobě vědomí nesmírného daru, který máme v srdci a který můžeme nechat v sobě klíčit a růst. Měli bychom se především Bohu jevit jako ti, kteří se učí podle jeho vzoru milovat své bližní.

*Lectio divina otce Františka
Pramen AminAfrica*

OSOBNÍ FARNOSTI PRO STAROBYLÝ RITUS

Ve městě Římě ustanovil Benedikt XVI. první personální farnost pro slavení liturgie podle misálu z roku 1962. Sídlo má v kostele sv. Řehoře Velikého blízko Augustova mausolea. Odpovědným farářem je P. Joseph Kramer z Bratrstva sv. Petra. Toto bratrstvo oznámilo, že je přáním Svatého otce, aby se tato farnost stala vzorem pro celou Církev. Tento příklad následoval eichstättský biskup Hanke a zvolil pro tuto osobní farnost bývalý dominikánský kostel Andělů strážných. Mohou se zde podle původního ritu udělovat i další svátosti. Farářem ustanovil P. Alexandra Pytlika. Jeho zástupcem je spirituál diecézního semináře. Podobná stabilní místa pro starobylý ritus jsou plánována i v dalších městech.

Kath-net

Katechismus katolické církve ve svém článku 1225 říká:

„Svými velikonoce otevřel Kristus prameny křtu všem. Mluvil totiž o svém utrpení a o křtu, kterým má být pokřtěn. Krev a voda, které vytryskly z probodeného boku ukřižovaného Ježíše, jsou znamením křtu a eucharistie, svátostí nového života. Od té chvíle je možno se ‚narodit z vody a Ducha Svatého‘, aby člověk vstoupil do nebeského království.“

Křest je proto velikonoční milost. O Velikonocích se světi křestní voda a zpravidla se i uděluje křest a obnovuje se křestní slib. O Velikonocích můžeme s vděčností vzpomínat, že jsme byli pokřtěni a obdrželi tuto nevýslovnou milost Kristova utrpení. Tak píše sv. Ambrož: „*Pohled, kde jsi byl pokřtěn, odkud přichází křest - z Kristova kříže a Kristovy smrti. V tom spočívá celé tažení smrti. On pro tebe trpěl. V něm jsi byl vykoupen, v něm jsi byl zachráněn*“ (Sac. 2,6).

Po svém zmrtychvstání Ježíš učedníkům uložil: *Jděte ke všem národům a učinite z nich mé učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého* (Mt 28,20). A Církev vzala tento úkol velice vážně a věrně ho plnila.

Jeden vietnamský kuriální kardinál vyprávěl tuto událost ze své vlasti. Jednoho dne přišla ze vzdálené vietnamské vesnice na misijní stanici velká skupina lidí. Chtěli mluvit s knězem. Zeptal se jich, odkud jsou a co chtějí. „Přišli jsme z jedné vesnice, je to šest dní cesty pěšky, a rádi bychom byli pokřtěni - teď hned.“ Kněz byl velice překvapen. „To je nemožné. Znáte vůbec víru? Víte vůbec, co je to křest? Nemáte přece ani kněze, ani katechety!“ Na to odpověděli: „My posloucháme křesťanské rádio z Filipín a poznali jsme, že katolická víra je ta pravá a že jen křest nás může zachránit, abychom mohli přijít do nebe. Máme s sebou rýži na 14 dní: 12 dnů cesty a 5 dnů pro modlitbu a křest. Pro-

Velký dar křtu

to nás pokřtíte.“ Kněz byl jejich vírou velice dojat a po následující zkoušce celá „cestovní skupina“ přijala křest a pak biřmování a svatě přijímání. Nakonec jim kněz řekl:

„Křest je nesmírná Boží milost, je to jako semeno vložené do srdce. Musí růst a přinášet plody ve vašem každodenním životě. Váš život se nyní změnil. Nyní patříte zcela Bohu! To se musí projevit v každodenním životě: v dodržování příkázání, v modlitbě, v dílech bliženské lásky. Ale teď už nejste sami, protože Kristus je s vámi a ve vás a ve všem vám bude pomáhat.“

Tento příběh nám ukazuje, že pro nás tak samozřejmý křest není samozřejmý pro všechny lidi na světě, že mnoho lidí musí přinášet nevýslovné oběti, aby mohli přijmout křest, právě protože pochopili, že bez křtu není spásy.

V katedrále v Krakově visí nad křtitelnicí velký obraz, fotografie, která byla pořízena při jedné návštěvě Jana Pavla II. ve vlasti. Ukazuje Jana Pavla, jak líbá křtitelnicu, kde by pokřtěn, a říká: *„Zde se událo něco většího než při volbě papeže v roce 1978.“*

Při křtu se děje něco většího než při papežské volbě. Tato papežova slova vyjadřují krásně veličnost a důstojnost křtu.

Většina z nás byla pokřtěna již jako děti, a tehdy za nás vyjádřili víru rodiče a kmotři a přihlásili se k Bohu a Církvi. Nyní záleží na nás, abychom sami vyznávali víru a žili uvědoměle podle svátosti křtu.

Křestní obřad se skládá z výrazných vnějších znamení. Ale všechna tato znamení mají jedno vnitřní působení. Křest je svátost a při každé svátosti působí sám náš Pán Ježíš Kristus. Něco se děje, něco se mění. Po křtu je člověk jiný, než byl před křtem. To jednotlivé obřady velmi dobře vyjadřují.

To podstatné spočívá v tom, že se na hlavu křtěnce lije voda a je vyslovena křestní formule. V dřívějších dobách spočíval křest v trojím ponoření do vody. Latinský výraz pro křest „baptizare“ znamená vlastně ponořit a zobrazuje pohřbení do Kristovy smrti, ze které křtěnec s Kristovým zmrtvýchvstáním povstává a stává se novým stvořením. To je něco velice působivého.

Svátostí křtu začíná také nová doba, něco neslychaně nového: nový život. Svatý Pavel mluví o pokřtěných jako o „novém stvoření“ (2 Kor 5,17; Gal 6,15). Jsou zrozeni k novému životu v Kristu, který je postaven na roveň Krista a Božích dětí. Pokřtěný není jen osvobozen, čistě umytý od hříchu, celý krásný a celý nový, ale také je do jeho duše vtisknuto nesmazatelné znamení, duchovní pečť, že patří Kristu.

Proto od počátku jako znamení toho, že jsou novokřtěnci nové stvoření, přijímali také nové jméno. Ze Šavla se stal Pavel. Novokřtěnci dostávali jména mučedníků a svatých, která vyjadřovala jejich příslušnost ke Kristu a k Církvi a činila ze světců pro novokřtěnce přímluvce.

Tak vidíme, že člověk je při křtu přímo zavalen milostmi. Ty jsou do něho vloženy jako semeno do země a mají růst a přinášet plody. Kéž toto semeno přináší hojné plody i v našem životě.

„Dejme se s Kristem pohřbit, abychom s ním vstali; s ním sestupme, abychom s ním vystoupili a dále stoupali a byli oslaveni“ (Řehoř Naziánský, Or. 40,9).

Z -sks- 14/2007 přeložil -ls-

Znamení pro nevěřící

Ve španělském městečku Calanda, vzdáleném 118 km od Zaragozy, se stal „zázrak zázraků“ – „el milagro de los milagros“. 24letému Miguelovi Pellicerovi byla zázračným způsobem vrácena amputovaná pravá noha. Výsledky dlouholetého zkoumání a historického bádání byly publikovány v knize *Il miracolo (Zázrak)*, kterou napsal významný spisovatel a publicista Vittorio Messori.

„29. března 1640 večer mezi desátou a půl jedenáctou hodinou během spánku v rodném domě v Calandě získal Miguel Juan Pellicer zázračným způsobem nohu, která mu byla amputována před 29 měsíci. Uzdravený byl horlivým ctitelem Matky Boží Pilar, na jejíž přímluvu získal zpět ztracenou končetinu.“

Tak zní ve stručnosti senzační zpráva o neslychaném mariánském zázraku, který místní lidé označují jako „el milagro de los milagros“. Věhlasný spisovatel a novinář Vittorio Messori mnoho let zkoumal v archívech různé dokumenty, které se týkají této události, a potvrdil, že z vědeckého hlediska existuje naprostá jistota, že celá tato dokumentace popisuje skutečnou událost. Ta mluví o „navrácení amputované nohy“ jako o události, o které není nejmenších pochybností. Hlavními důkazy jsou jednak svědectví, která byla složena tři dny po zázračné události a jsou zapsaná pod přísahou v notářském protokolu, jednak akta kanonického procesu, který byl zahájen o 68 dní později.

Úraz a amputace

Z farních knih v Calandě se dovidáme, že Miguel Juan Pellicer se narodil 25. března 1617 jako druhé z osmi dětí rodičů Miguela Pellicera a Marie Blascové. Jeho rodiče byli chudí rolníci, kteří se vyznačovali prostotou a hlubokou zbožností. Miguel vyrůstal v autentické náboženské atmosféře: denně se modlil, pravidelně přistupoval ke svátosti pokání a svatému přijímání. V roce 1637 odešel z domu, aby si našel práci.

Našel ji u svého strýce Blasca, který bydlel v okolí Castelon. Po několika měsících se Miguelovi stala nehoda. Vezl vůz naplněný po okraj zrním, tažený dvěma mulami. Během jízdy pravděpodobně usnul, spadl z muly tak nešťastně, že jedno kolo přejelo jeho pravou dolní končetinu a rozdrtilo holenní kost. Odvezli ho ihned do nemocnice, kde byl podle archivních záznamů přijat v pondělí 3. srpna 1637.

Pobyt v nemocnici nepřinášel žádné zlepšení. Miguel však věřil, že mu pomohou lékaři v 300 km vzdálené Zaragoze ve slavném královském všeobecném špitále Panny Marie Milostné. Po vytrvalých prosbách získal povolení, aby tam byl převezen. Cesta za strašných bolestí zraněné nohy trvala 50 dní. Do vytouženého cíle dorazil začátkem října 1637, vyčerpaný a s vysokou horečkou. Nejdříve však se odebral do svatyně v Pilar, kde přistoupil ke zpovědi a k svatému přijímání.

V zaragozské nemocnici konstatovali lékaři, že pravá noha je vysoko zasažena gangrénou. Aby postiženému zachránili život, museli mu končetinu ihned amputovat. Rozhodnutí o amputaci oteklé a od gangrény zčernalé nohy učinil prof. Juan de Estanga spolu s chirurgy Diegem Millaruelem a Miguelem Beltramem. Tito lékaři pak provedli amputaci „ve výši tři palce pod kolenem“. Použili přitom skalpel a pilku a jako prostředek proti bolesti dali pacientovi alkohol, který byl v té době jediným anestetikem toho druhu. Během operace mládenec stále vyzýval Matku Boží. ▶

► Po amputaci provedli kauterizaci pahýlu pomocí rozžhaveného železa. Amputovanou nohu předali mladému praktikanťovi Juanu Lorencovi Garcii, aby ji spolu s kolegou pohřbil na místním hřbitově v označeném místě v jámě dlouhé 21 cm (i taková podrobnost se nachází v protokolu). V té době se lidské tělo těšilo takové úctě, že všechny amputované části byly ukládány na hřbitově. Po zhojení rány pobýval Pellicer ještě několik měsíců v nemocnici. Propuštěn byl na podzim roku 1638 a obdržel dřevěnou protézu pravé nohy a berly.

Protože v tomto stavu nebyl schopen vydělávat na svou obživu, dostal oficiální povolení k žebřání u vchodu do baziliky Pilar v Zaragoze, to znamenalo, že byl státním žebřákem. Obyvatelé měli ve zvyku alespoň jednou denně navštěvovat svatyni. Pohled na zmrzačeného žebřáka u nich vyvolával soucit. Zvykli si na jeho přítomnost a zamilovali si ho, tím spíše, že Miguel ještě před tím, než se odebral na své místo, účastnil se mše svaté v posvátné kapli, kde je sloup se zázračnou sochou Panny Marie. Rovněž denně si vyprosil trochu oleje z lamp, které tam hořely, aby si jím namazal ne zcela zahojenou ránu po amputaci. Když měl peníze, chodil na nocleh do blízké krčmy De las Tablas. (Majitelé krčmy byli rovněž svědky v kanonickém procesu, že uzdravený je tentýž člověk, který k nim přicházel na nocleh bez pravé nohy.) Miguel Pellicer spával také pod podloubím nemocnice, kde ho s velkou ochotou přijímal nemocniční personál.

Počátkem března 1640 se Miguel rozhodl, že se vrátí ke svým rodičům do Calandy. Cesta do rodinného domu mu trvala sedm dní. Celou tu dobu mu dřevěná noha působila tlakem na pahýl velké bolesti. Doma ho přijali s velkou radostí. Protože jako mrzák nemohl rodičům pomáhat při polních pracích, rozho-

dl se, že bude v okolních vesnicích žebřat o almužnu. V těch dobách pro invalidu, který neměl prostředky, nebyla žebřota hanbou, ale povinností a poskytovala tak jiným příležitost ke skutkům milosrdenství. Miguel jezdil na oslíku, sbíral almužny po sousedních vesnicích, a aby vzbudil soucit, ukazoval pahýl své amputované nohy. Tak bylo tisíce osob svědky jeho zmrzačení a později zázraku úplného uzdravení jeho nohy.

Otrásající zázrak

Ve čtvrtek 2. března 1640 se nevydal na žebřotu, ale zůstal doma, aby pomohl otci nakládat hnůj do košů, které osel přenášel na pohnojování polí. Po celodenní těžké práci se vrátil domů velice unavený. Při večěři všichni viděli jeho zmrzačenou nohu a někteří se jí dokonce dotýkali.

Toho večera se v Calandě zastavil jízdní oddíl. Pellicerovi dostali úřední příkaz, aby ubytovali jednoho z vojáků. Protože měli nedostatek místa, uvolnil Miguel své místo a spal tu noc na matraci v pokoji rodičů. Jako příkrývka mu sloužil otcův plášť, který byl krátký a nemohl přikrýt zcela jeho jedinou nohu. Po večěři kolem 22. hodiny se Miguel rozloučil s rodiči a přítomnými hosty, nechal protézu a berly v kuchyni a odsákal na

Obráz zachycující zázračné uzdravení Miguela Juana Pellicera

Bazilika Pilar v Zaragoze

levé noze do pokoje. Po modlitbě, ve které se zcela svěřil Matce Boží, hluboce usnul.

Když matka vešla do pokoje, kde už spal, bylo kolem jedenácti hodin, ucítila v pokoji příjemnou vůni. Pozvedla olejovou lampu a všimla si, že pod pláštěm, kterým se přikryl její syn, jsou vidět ne jedna, ale dvě nohy. Nemohla tomu uvěřit a přiblížila se ještě více k synovi a tu už měla jistotu, že se nemýlí. Šokovaná touto událostí zavolala muže, který odkryl celý plášť. Pellicerovým se naskytl překvapující pohled na spícího syna, který má obě nohy zdravé. Ihned pochopili, že se musel stát zázrak a jejich syn získal zpět amputovanou nohu. Dali se do křiku a probudili syna. Otevřel oči teprve po delší chvíli. Rodiče mu řekli: „Podívej se, narostla ti noha!“ Můžeme si představit radost, jakou Miguel pocítil, když viděl a prožil, že má skutečně obě nohy zdravé a že už není invalidou. Mezitím se seběhli všichni domácí a s úžasem se dívali na Miguela. Ten vůbec nevěděl, jak se to mohlo stát. Pamatoval si jen, že než se probudil, měl sen, jak si maže pahýl olejem z lampy v kapli Panny Marie Pilar. Byl si však jist jednou věcí: Ježíš Kristus vykonal zázrak na přímělu své Matky Panny Marie.

Když pominul první dojem, sáhl si Miguel na pravou nohu a začal s ní hýbat, aby měl jistotu, že to všechno je pravda. Ve světle olejových lamp si všichni prohlédli jeho obnovenou

končetinu. Byla na ní i jedna z jizev po zlomenině a tři menší jizvy, které na noze zanechal pes, když ho v dětství pokoušel, a další jizvy od ran, které si způsobil o trny jednoho keře. Byla to táž noha, kterou mu amputovali a která byla dva roky a pět měsíců pohřbena. Bylo to tedy úplné navrácení jeho amputované nohy. Zachoval se exemplář místních novin *Aviso Histórico* ze 4. dubna 1640, ve kterých stojí, že bylo provedeno šetření na nemocničním hřbitově v Zaragoze a v místě pohřbení nebylo po noze ani stopy.

Zpráva o mimořádné události se roznesla po celém okolí. Lidé, kteří se seběhli do stavení Pellicerů, se hlasitě modlili a děkovali Matce Boží a Pánu Ježíši za tento veliký zázrak. Všichni shromáždění cítili nebeskou vůni, která se udržela v pokoji několik dní. Ráno se sem dostal farář P. Herrero spolu se starostou a nejvyššími představiteli místní správy a dva chirurgové, kteří delší dobu ohmatávali pravou Juanovu nohu. Všichni chtěli úředně a „vědecky“ potvrdit, že všechno je skutečně pravda. Již 30. března, tedy následující den, soudce první instance Martin Corellano, odpovědný za veřejný pořádek v místě, vystavil první úřední dokument o nadpřirozené události. Necelestých 70 hodin po zázraku byl v domě Pellicerů sepsán notářský akt potvrzený představiteli církve, místní správy a deseti svědky, který dosvědčuje „Boží zásah“. Uzdraveného zavedli v procesi do místního kostela, kde se shromáždili všichni obyvatelé Calandy, kteří viděli, jak Miguel Juan, který měl jen jednu nohu, vstoupil do chrámu na obou vlastních nohách. Miguel nejprve přistoupil ke svaté zpovědi a pak se účastnil slavné děkovné mše svaté.

Amputovaná noha, která při dvouletém pobytu v zemi zcela shnila, zázračným Božím zásahem se vrátila k životu a byla připojena k živému tělu. Je to zřej-

mé znamení, které nám Kristus dává, že naše těla vstanou znovu v den jeho příchodu.

25. dubna 1640 se Miguel spolu se svými rodiči vydali na pouť do svatyně v Zaragoze, aby poděkovali Matce Boží za zázračné navrácení nohy. Všichni obyvatelé Zaragozy dobře znali bývalého žebráka od vrat baziliky a můžeme si představit jejich překvapení, když viděli, že je zcela zdrav. Opravdový šok však prožil profesor Estanga, chirurg, který před dvěma roky nohu amputoval a ošetřoval ránu na pahýlu. Nyní se mohl na vlastní oči přesvědčit, že noha je uzdravena způsobem pro medicínu zcela nevysvětlitelným. Podobný šok prožili další chirurgové a nemocniční personál.

Oficiální uznání „milagro de los milagros“

8. května 1640 městská správa v Zaragoze zahájila proces vyšetření všech okolností zázraku všech zázraků. Městská rada určila dva profesory a generálního prokurátora krále Filipa IV. Byl to veřejný proces a konal se za dodržení všech úředních pravidel. Současný historik Leonardo Aina Naval, který několik let zkoumal všechna tato akta, potvrdil, že proces byl „příkladem přesnosti a důkladnosti právnícké disciplíny“. Máme tu tedy k dispozici dokumentaci nejvyšší věrohodnosti. Celého procesu se účastnilo deset členů soudcovského senátu. Vyslechli 24 svědků, vybraných ze Zaragozy a Calandy i okolních vesnic. Asistoval sám arcibiskup Pedro Apaolaza Ramirez a deset církevních teologů a právníků. Svědci byli rozděleni do pěti skupin: 1. lékaři a ošetřovatelé; 2. příbuzní a sousedé; 3. místní správa; 4. kněží; 5. ostatní. Každému z nich byl představen Miguel s nohama odkrytými po kolena. Z aktů vyplývá, že návrat amputované nohy byl tak zřejmý a jistý, že se neobjevil ani jeden hlas proti, ani jediná pochybnost. Po jedenácti měsících práce soudcovského

kolektivu 27. dubna 1641 vydal arcibiskup Zaragozy dekret, ve kterém potvrdil, že návrat amputované končetiny se mohl uskutečnit jen díky zázračnému Božím zásahu. Je to nepochybně jeden z nejvíce otřásajících zázraků v dějinách, který potvrdili obyvatelé Zaragozy, Calandy i okolních míst.

První brožura o zázraku s imprimatur, věnovaná králi, vyšla v roce 1641 a jejím autorem byl bosý karmelitán Jeroným de San José. Rok nato vyšla brožura německého lékaře Patra Neuratha. U „nihil obstat“ jezuita Jeronima Briza stojí: „Z příkazu ctihodného vicegenerála v Madridu P. Gabriela de Aldamy přezkoumal jsem knížku doktora Neuratha o zázraku Nejsvětější Panny z Pilar, což nebylo vidáno ani slyšáno po celá staletí a jehož pravdivost jsem osobně dosvědčil, protože jsem znal mládence, který byl nejdříve bez jedné končetiny, jak prosí o almužnu u dveří svatyně, a později jsem ho viděl s oběma nohama na audienci u našeho krále a viděl jsem, jak chodí. Viděl jsem jizvu, kterou Nejsvětější Panna zanechala v místě amputace jako jisté znamení, že noha byla odřezána. A to nejen já, ale všichni otcové jezuité z téhož královského Kolegia v Madridu. Znal jsem také rodiče uzdraveného a chirurga, který nohu amputoval.“

Světlice, ve které se zázrak stal, se proměnila v kapli a časem zde byl vystavěn velký kostel se dvěma zvonnicemi. Byla to iniciativa všech občanů Calandy. Každý rok se zde 29. března koná slavná pouť. Apoštolský stolec vydal zvláštní mešní formulář, privilegia a odpustky.

Setkání s králem

Zázrak navrácení nohy se stal tak známým po celém Španělsku, že se o něm dověděl sám král Filip IV. Po skončení procesu si pozval v říjnu 1641 Miguela na zvláštní audienci. Účastnil se jí celý diplomatický sbor včetně lorda Homptona, anglického

Matka Boží Pilar v Zaragoze

velvyslance, který o tom podal zprávu anglickému králi Karlu I., hlavě anglikánské církve. Tento král byl o pravdivosti zázraku tak hluboce přesvědčen, že ho bránil před pobouřenými anglikánskými teology. Miguela doprovázeli aragonský notář a nejvyšší arcijáhen biskupské kapituly. Každý z nich přednesl svou zprávu.

Když král všechno vyslechl, řekl, že o tak zřejmých faktech není třeba pochybovat ani diskutovat, ale je třeba s radostí přijmout a uctít Tajemství. Sestoupil z trůnu, popošel k uzdravenému a poklekl před ním. Potom mu poručil, aby odhalil pravou nohu a políbil ji v místě, kde byla amputována. Byl to vzrušující hold, jaký vzdal svému poddanému, žebrákovu a analfabetovi klečící vládce světového impéria král Filip IV.

Byl nalezen dokument, že Miguel Pellicar byl pak přijat jako kalkant (pomocník na kůru, který při bohoslužbách tzv. „šlapal měchy“ u varhan) v bazilice v Zaragoze. Měl také na starosti péči o olejové lampy v zázračné kapli. Z knihy výplat je zachováno datum jeho smrti: zemřel o svátku Panny Marie del Pilar 1654.

Závěr

Vittorio Messori napsal: „Ten, kdo by zavrhoval to, co se sta-

lo v Calandě v roce 1640, musel by pochybovat o celých lidských dějinách spolu s fakty nejjistějšími a nejvíce potvrzenými. (...) » Pellicerův případ« má charakter události, kterou každý badatel může a musí přijmout jako »bezpečně potvrzený historický fakt«, ledaže by byl ochoten rezignovat na objektivnost svého povolání ve jménu upřednostnění ideologie. V slovech, která použil arcibiskup ze Zaragozy ve svém výroku, se tento fakt jeví jako skutečně otřásající: »(...) jak bylo uznáno v tomto procesu, jmenovaný Miguel Juan byl k vidění nejprve bez nohy a pak s nohou; zatím nevíme, jak by bylo možno o tom pochybovat.« To je vše.“

Navrácení amputované nohy bylo demonstrativní ukázkou Božího působení, zázrakem v celých dějinách neslychaným, který svědčí o tom, jak bezpodstatná jsou ironická tvrzení ateistů, že nikdy nebylo slyšáno, aby někomu znovu narostla ruka nebo noha. Je to nezpochybnitelný zázrak, přesně takový, jakého se domáhal Voltaire a jemu podobní ateisté. Ernest Renan řekl, že k vyvrácení ateismu by stačil jeden takový zázrak. Myslel si, že takový zázrak neexistuje.

Tento zázrak dokládá, že u Boha není nic nemožného. Je to zázrak, který potvrzuje učení katolické církve, jejích svátostí a tradice i úcty, kterou vzdává Neposkrvněné Panně Marii. „Maria zde vykonala to, co ne učinila v žádném jiném národě“ – tak zpívají každý rok poutníci o svátku Milagro v Calandě a v Zaragoze.

Prameny:

Tomas Domingo Pérez, *El milagro de Calanda. Y sus fuentes historicas*, Caja Inmaculada 2007.
André Deroo, *L'homme a la jambe coupée*, 1959.
Vittorio Messori: *Cud*. Katovice 2000.

Z Mitujcie się 5/2007

Čekající na příchod Páně

Církev mluví k světu skrze své lidi. V každém období dějin Duch Svatý, který řídí Církev, povolával osobnosti k různým úkolům, dílům a misiím. Byli to spisovatelé, politici, misionáři či tišší pečovatelé o ty nejchudší... Kolem některých osob byl velký halas, o jiných nikdo neslyšel – až promluvila jejich díla. Tyto osoby k nám mají promlouvat jako znamení daná pro přítomnou dobu, jako Boží odpověď na nejzákladnější současné problémy. Jednou z takových postav je kardinál Jean Maria Lustiger, dlouholetý pařížský arcibiskup, který zemřel 5. srpna 2007.

Kořeny

Rodina Lustigerů pocházela z polského města Będzina, které obývali z velké většiny Židé, zakořenění zde po několik generací a pokládající se za Poláky. Kardinálův dědeček byl pekařem. Rodinná tradice, pečlivě předávaná, mluvila o tom, že pocházejí z pokolení Levi. Pekařův syn – 20letý Karel se rozhodl, že půjde hledat štěstí jinde. V roce 1917 se přestěhoval do Magdeburgu, o rok později do Paříže, kde se usadil natrvalo. Tam poznal Francouzku Giselle, se kterou se oženil. 17. září 1926 se jim narodil syn Aron a o čtyři léta později dcera Arlette.

V rodině panoval duch agnosticismu a liberalismu, nikoliv však ateismu. Oba rodiče se obávali, aby u nich jako u přistěhovalců nezavládla atmosféra ghetta. Snažili se, aby děti vyrůstaly v klimatu bohaté francouzské kultury a inteligence. Snažili se proto posílat je do nejlepších škol. Aron nebyl nejpilnějším žákem, povinnosti plnil na poslední chvíli, dával přednost četbě knih a sahal nejen po krásné literatuře, ale postupně i po filozofických dílech. „Moji rodiče mě vychovávali v lásce k rodné zemi (Francii), v občanské hrdosti, v lásce k dobru a k pravdě, k radostným ctnostem, ve které jsem věřil a kterým věřím stále,“ říkal kardinál o mnoho let později. „Byli jsme rodina šťastná a veselá.“ Otec měl rád žerty, matka byla krásná, elegant-

ní paní. Lustigerovi byli zámožní. Protože otec chtěl, aby jeho syn uměl plynule německy, poslal ho dvakrát na delší dobu do Německa (1936 a 1937), i když věděl, že v té zemi je vláda, která provádí silně antisemitskou politiku.

Světla

V letech 1936–1938 se na první místo v četbě Arona Lustigera dostala Bible. Byla pro desetiletého chlapce objevem Božího působení v dějinách národa, který je jeho národem. Neviděl rozdíl mezi Starým a Novým zákonem, byly to jedny dějiny, ve kterých trpí vyvolený národ i Mesiáš, kterého k němu poslal Bůh.

Mezitím se začínaly nad Evropou stahovat mraky. Okupační a vyhlazovací Hitlerovy plány se staly pro každého myslícího Evropana zřejmé. Válka byla nevyhnutelná. V srpnu 1939 zavládla v Paříži panika. Kdo mohl,

opouštěl město. Lustigerovi se rozhodli, že děti pošlou do Orléansu, i když tam nikoho neznali. Bůh vedl jejich smýšlení.

V Orléansu oznámila 30letá osamělá žena Zuzana Comesová ochotu přijmout někoho z pařížských utečenců. Ubytovala u sebe již jednu rodinu, když se na ni Lustigerovi obrátili, aby se ujala dvou dětí. Udělala to s velkou ochotou. Nikdo tehdy nemohl tušit, že sourozenci zde stráví celé tři roky. Aron začal záhy chodit do školy a brzy pokládal i se sestrou Zuzanin dům, jako by byl jejich vlastní. Škole se příliš nevěnoval, zato pilně četl knihy, které se zabývaly náboženstvím. Zasypával paní Comesovou svými otázkami a ona u něho konstatovala vzestup víry a hlad po evangelii. Právě ona spolu s Aronovým profesorem Jeanem Bathallierem sehrála v začátcích jeho náboženského života prozřetelnostní roli. Bez vlivu nezůstalo ani prostředí Orléansu prosybné historií a vírou.

Bohem stanovený den se dostavil na Zelený čtvrtek 1940. Aron šel do katedrály, která má sice přísný a chladný zevnějšek, ale uvnitř je rozlehlá a krásná. Zastavil se v jižní lodi a náhle pocítil zvláštní hnutí, které se mu hluboce vrylo do srdce. Vrátil se tam další den. „Kostel byl prázdný, i duchovně. Prožil jsem zážitek prázdnoty – nevěděl jsem, že je to Velký pátek – a z té prázdnoty se zrodila myš-

lenka: chci být pokřtěn. Aron měl tehdy 14 let. Ihned to sdělil paní Comesové. Začaly obtíže. Ke křtu osoby, která už není dítětem, byl potřebný souhlas biskupa. Biskup souhlasil a svěřil přípravu obou sourozenců prelátovi Courcouxovi. Protože oba jsou nezletilí, je potřebný také souhlas rodičů. Ti jsou tím pobouřeni. Opustit judaismus – to byla největší rána pro židovskou rodinu. Vzali tedy obě děti k sobě do Paříže. Ale brzy se politické události začaly vyvíjet neobyčejně rychle.

Byl rok 1940. Po okupaci Polska v roce 1939 udeřili Němci na Belgie a Francii. Zde nikdo nebojoval na obranu své vlasti. Žalostný úpadek Francie – pád bez války a bez důstojnosti – zapsal se hluboce do Aronovy paměti jako jedna z nejbolestnějších vzpomínek. Rodiče si uvědomili antisemitismus okupantů a odeslali děti opět do Orléansu a souhlasili s jejich křtem, ve kterém viděli další zabezpečení.

Slavnost se konala v biskupské kapli 25. srpna 1940. Aron přijal jméno Jean Maria a jeho křestními kmotry byli Zuzana Comesová a profesor Bathallier.

Jako stíhané zvířátko

Německá okupace se dávala poznat stále zřetelněji. První oběti se stali Židé. Karel Lustiger se již dříve přestěhoval do autonomní oblasti Francie, kterou spravovala vláda generála Petaina ve Vichy. Žena zůstala v Paříži, aby střežila obchod. Chtěla se připojit k dětem v Orléansu, ale již to nestihla: byla zatčena a odvezena do koncentračního tábora v Drancy a později do Osvětimi, kde zahynula v plynové komoře.

Pogromy proti Židům začaly i v Orléansu. Biskup rozhodl, že ukryje Jeana Marii v malém semináři v Charentonu. Tam měl mladý katolík možnost okusit skutečně křesťanský život: každodenní mše svatá, modlitba, výuka, čas na meditaci a prohlubo-

Kardinál Lustiger s papežem Benediktem XVI.

vání víry. Zde také složil maturitu. Otec však rozhodl, že vezme děti k sobě do Decazaville v autonomní oblasti, kde bylo ještě poměrně bezpečně. Jean Maria zde pracoval v továrně a seznámil se s problémy dělníků.

Hon na Židy však neustává, naopak, zasahuje stále širší kruhy. Jean Maria se musí ustavičně stěhovat. Pomáhají mu přitom duchovní i laici z hnutí odporu.

Vysokoškolská pastorační

Po osvobození Francie se Lustigerovi vrátili do Paříže. Jean Maria začal humanistické studium na Sorboně. Akademické prostředí mělo moderní pastorační středisko zvané „Centre Richelieu“. Tam se formoval postoj uvědomělého, aktivního a intelektuálně i evangelijně prohloubeného apoštolátu. Po dvou letech studia a formace v Centru vstoupil Jean Maria spolu s několika spolužáky do semináře. Jeho otec se proti tomu rozhodně zpěčoval. Mladík musel tajit svou aktuální adresu, a tak se stalo, že se s otcem neviděl dva roky.

Pro Jeana Marii získávalo kněžské povolání zvláštní motivaci: pocházel z pokolení Levi, které podle Hospodinovy vůle mělo vykonávat pravidelnou službu ve svatyni. Sedm let studia v semináři dalo Lustigerovi pevné teologické základy, které by chtěl mladý klerik vidět ještě více ve svém vlastním osobním duchovním rozvoji. Konflikt rozumu a víry, který si přinesl z univerzitního prostředí, a pokusy o jeho překonání ho stále velice zaměstnávaly.

Během studentské pouti do Svaté země v roce 1951 ve chvíli soukromé modlitby s čelem opřeným o Kristův hrobový kámen přijímá Jean Maria definitivní rozhodnutí: „Rozumové premisy pro a proti a intuice mají různou váhu, ale nic neřeší. O všem rozhoduje osobní vztah k Tomu, který mě stvořil, povolal, vykoupil a který si mě

Kardinál Jean Maria Lustiger

zamiloval a skrze jeho dar jsem schopen být svědkem toho, co jsem od Něho obdržel.“

O velikonoční noci 1954 obdržel potomek kmene Levi kněžské svěcení v kapli karmelitánského kláštera v Paříži. Vzadu v této kapli stál jeho otec, který v poslední chvíli přemohl svůj odpor proti kněžskému svěcení svého syna.

Novokněze poslali do akademické pastorační. Jedna tehdejší studentka na něho vzpomíná takto: „Člověk, který vyzařoval svou přítomností, radostný, autoritativní, cholerik, nadšenec, milovník své doby, zvědavý i naviň, náročný a blízký ubohým a pokorným – on byl prostě tím vším.“ Od začátku své kněžské služby viděl Lustiger, že současná epocha má tendence dekristianizace, vědecký pokrok se pokouší zpochybňovat pravdy víry, různé módní filozofické a společenské směry zavrhnou náboženské praktiky, šíří materialismus a konzumismus, lhostejnost k duchovním záležitostem a zahlcují starostmi o peníze. Již od začátku svých studií v roce 1944 byl stále pod tlakem rozumování a sociálních změn nucen dávat odpovědi sobě i druhým. Ale veden charismatickou intuicí a jasným chápáním současné doby pochopil, že jedinou odpovědí je Ježíš Kristus.

Důstojný syn kněžského rodu

Po deseti letech působení v akademickém prostředí byl přemístěn na místo faráře u svaté Jany de Chantal v Paříži. Před třemi roky skončil II. vatikánský koncil, před rokem prošla Paříží vlna studentských stávek a zmat-

ků. Bohatou nauku koncilu bylo třeba zprostředkovat obyvatelům mnohamilionového města zasaženého stále rychlejším tempem života, konfliktů, migrace a proměn ekonomických, etnických i světonázorových... Nový farář vycítil, že jeho úkolem není řešit současné problémy, ukazovat, jak vést spokojený život. On má ukazovat jediné Ježíše Krista – jediný poklad, který je hoden přitahovat lidská srdce a jim vládnout.

Jeho mše svaté a kázání záhy začnou přitahovat zástupy. Mluvil zcela novým způsobem: nijak nepřikrašloval radikalismus evangelia. Kostel svaté Jany praskal ve švech.

Po deseti letech nová změna: Pavel VI. jmenoval kněze Lustigera biskupem v Orléansu, kde začala před lety jeho cesta víry k jedinému milujícímu Bohu. Biskupské svěcení přijal 8. prosince 1977 v přeplněné katedrále, která byla kdysi svědkem jeho obrácení. Uprostřed zástupu byla i Zuzana Combesová a prožívala veliké štěstí.

Jan Pavel II. poznal biskupa Lustigera již dříve a usoudil, že tato jedinečná duchovní osobnost by měla v Církvi zastávat odpovědnější místo a plnit větší úkoly. Nový biskup se těšil z milovaného města jen několik měsíců. Dostal jmenování na arcibiskupský stolec v Paříži a jeho slavná intronizace se konala 27. února 1981. Po dvou letech obdržel kardinálský klobouk.

Jak vrátit svět Kristu

Před zrakem kněze, biskupa a kardinála se svět západní Evropy vzdaloval od Boha a nesl žalostné důsledky zrady části svého dědictví. Francie, prvorozená dcera Církve, která byla současně tak často dcerou marnotratnou, byla jedním z příkladů tohoto nešťastného procesu. Kardinál Lustiger se nejednou cítil jako otec z podobnosti a vyhlížel příznaky návratu. Nikdy nepochyboval, že k němu jednou dojde.

Jeden z jeho laických spolupracovníků ho charakterizoval takto: „... prostý, výjimečně inteligentní, vnímavý a hluboce lidský. Především starostlivý o druhé. Jeho sympatie k druhým byla skutečná, upřímná a hluboká. Ale měl také železnou vůli... takovou, která hory přenáší. Žádná obtíž mu nebyla dosti skutečná ani dosti veliká, aby ho přibrzdila nebo zastavila. Naopak, jako by ho obtíže těšily.“ Již viděl zelené osení, které vzhází ze zrna zasetého Janem Pavlem II.

Kardinál Lustiger nikdy neskrýval svůj původ. Díky svým kořenům měl velké zásluhy o rozvoj dialogu Církve s judaismem. Dějiny národa, ze kterého pocházel, mu vlávaly velké nadšení: ty opakované odchody od Hospodina a jeho zákonů, výstrahy a tresty z nebe, návraty a prosby o odpuštění i sliby, které dostával vyvolený národ. Zkušenosti svého národa přenášel na dějiny Církve s tím, že Církev má již splněn ten největší Hospodinův slib, totiž Mesiáše, který přišel a zůstal. A v něm se splní všechna zaslíbení.

Kardinál Lustiger se svou osobností i naukou stal hlasatelem věčně se opakujícího adventu v dějinách světa, který očekává splnění Božích zaslíbení, nikoliv však se založenými rukama, naopak, to očekávání má být dynamické, radostné a plné důvěry, aktivní, přeplněné důvěrou v to, co již bylo splněno. Všechny Boží plány budou splněny.

Po 24 letech služby Církvi jako arcibiskup Paříže odešel Lustiger na odpočinek, ale zůstal aktivní jako kazatel rekolekcí a nauky. Zemřel o vigílii Proměnění Páně 2007. Pochovali ho s velkou bolestí i s pýchou jako velkého syna francouzské církve, církve celosvětové.

Pramen: Robert Serrou: *Lustiger „Cardinal, juif e fils d'immigré“*, Perrin 2001.

Z *Mitujcie się* 5/2007
přeložil -lš-

Koncem října loňského roku pozvedl Benedikt XVI. takřka 500 španělských mučedníků ke cti oltáře. Může to být pouze náhoda, ale spadá to právě do této doby, kdy vyvstávají temná tušení, co nás čeká v nejbližší budoucnosti. V dějinách nejsou žádné náhody. Vzpomínky na minulé události jsou spíše varováním před budoucími. To platí i dnes. Neboť Církvi nepřátelská nálada, která před více než 70 lety „uvařila“ smrt tolika mučedníků ve španělské občanské válce, podobá se v určitém směru nápadně náladě, kterou je nyní cítit v některých evropských zemích. Dějiny se neopakují, ale člověk zůstává stále stejný a věčný zápas mezi historií a dějinami spásy zná nejednu paralelu. Na výsledek tohoto boje se můžeme dívat jen

eschatologicky, zkoušky tohoto světa a touha po vykoupení trvají až do posledního dne, který nikdo nezná. Proto vidí Romano Guardini existenci křesťanů v dějinách také „pod strašným tlakem, který prožívá každý, jehož cit pro mravnost je v bdělém stavu“. Ten tlak spočívá v tom, že se v dějinách ani pravdě, ani spravedlnosti nikdy nedostává náležitého práva.

Tento tlak, který prožívá každý, jehož cit pro mravnost je v bdělém stavu, doléhá nyní tíživěji než dříve na mravní bdělost. Množí se útoky proti představitelům Církve, kteří se osvědčují jako bdělí strážci mravnosti, proti těm, kteří se výslovně hlásí ke křesťanské pravdě. Nová v této situaci je světová šíře a kam-

paňová ofenzíva proti Církvi. Množí se různá duchovní hnutí s místním nebo nacionálním laděním. Ve Venezuele upadla Církve v nemilost, protože marxisticky orientovaný diktátor Hugo Chaves v ní vidí zahradu a pevnost svobody, kterou je třeba přibrzdit. Církevní školy a instituce jsou ve svých právech stále více oklešťovány, všechny sdělovací prostředky jsou „zglajchšaltované“, hospodářství je pod státní knutou, zahraniční politika se orientuje na Kubu, odkud přicházejí četní ideologičtí pomocníci a školitelé. I v jiných zemích Latinské Ameriky se Církve musí obávat o svou svobodu, např. v Bolívii se prezident Evo Morales přiklání k starým pohanským kultům, v Argentině větrí prezident Kirchner v Církvi nesmiřitelný odpor. O Kubě a Číně se není třeba šířit, stejně jako o situaci křesťanů v islámském světě. Zde všude už je plíživé až otevřené pronásledování křesťanů.

I v Evropě, a dokonce v Německu, zemi papežově, se znovu vrací impérium zla. Jestliže nepřítel Církve dva pro ně dlouhé roky mlčeli – byly to roky po papežské smrti a volbě, po Světovém dni mládeže v Kolíně a papežské návštěvě v Bavorsku – nyní se jim zdá, že přišla jejich příležitost znovu zaútočit na Církve jako na baštu norem a hodnot. Příznačné je, že se začíná s útoky proti biskupům, kteří mluví jasnou řečí a kladou prst na palčivé rány doby. Kardinál Meisner je urážlivě označován za hlasatele nenávisť, biskup Mixa je srovnáván s řečníkem Pol Potem. Podpora politických stran pro morální hodnoty se rovná takřka nule a nikdo si netroufá postavit se proti médiím. Místo plamene v křesťanských stranách nacházíme jen frustrované obliče-

Kulturní boj z ďáblovy kuchyně „Zlo získává prostor díky zbabělosti dobrých“ (sv. Jan Bosko)

Jürgen Liminski

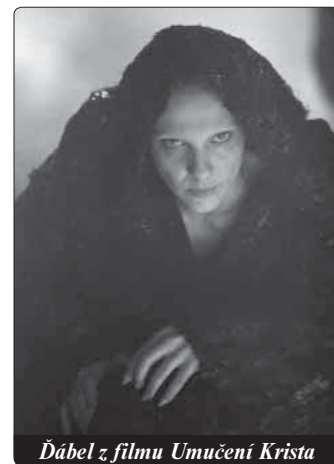
je, které vypadají jako vychladlý popel, a hledají nějaký žhavý uhlík, který zbyl z „křesťanského charakteru“ těchto stran. Je to tragická situace. Paní Merkelová vede dvojakou politiku bez profilu a vnáší do nových koalic pramálo věrohodnosti. Podobná situace byla v Německu a ve Španělsku na počátku 30. let. I tehdy vládly osobnosti slabé, pokud jde o hodnoty, a přenechávaly volný prostor nesnášenlivým ideologům. Daladier a Chamberlain byli jen epigoni dlouhé řady politiků, o kterých platí slova Dona Boska: „Zlo získává prostor díky zbabělosti dobrých.“

Dnešní politická seskupení žijí z oblíbenosti a nesnášejí žádné tvrdé pravdy. Cynicky se ptají jako pozdní Pilátovi učedníci: „Co je to pravda?“ Pokládají se za emancipované a osvěcené. Jenže, jak již řekl Robert Speaman, „z přírody se nemůžeme emancipovat.“ Pravda se neřídí podle životního způsobu, podle obyčejů ani podle většiny. Pravda prostě je. Jenže tady nejde o pravdu (pravdy). S kulturním bojem bychom se dokázali vyrovnat, kdyby byl veden v rovině věcných argumentů. Jenže argumenty jsou nahrazovány míněním a emocemi. Lenin řekl: „Chceme-li zničit národ, musíme zničit jeho morálku. Pak

nám padne do klína jako zralé ovoce.“ Lúno, které plodí takové myšlenky, je stále plodné. Stále jsou zde ideologové, kteří v sobě nosí zárodek totality a nesnášejí pravdu, ať už přicházejí zleva nebo zprava. Ten národ, který má být zničen, je národ, který se postavil proti zabsolutizování určité politické ideje, a to je de facto národ Boží.

Od Heinricha Heineho pochází věta: „Za činy Robespiera odpovídá myslitel Rousseau.“ Nejde tu o vynesení viny. Jde o myšlenky, které bez vztahu k celosvětovému řádu se stanou ideologicky samozřejmé a pak začnou působit v člověku, který strhne druhé a ve jménu údajně vyšší věci je vede k násilí a k teroru.

Ten, kdo člověka hlásajícího lásku označí za hlasatele nenávisť, ten již provokuje v tomto smyslu. Verbální teror dneška připravuje skutečný teror zítřka. Mluvíci augsburgského biskupa má zcela pravdu, když podkládá Klaudivii Rothové fašistic-

Ďábel z filmu Umučení Krista

ké smýšlení. Ona si toho nemusí být vědoma, protože je sama již stržena myšlenkovým proudem. Jestliže se potraty a aktivní pomoc při sebevraždě stávají samozřejmou vymožeností, pak již zvítězila ideologie nad člověkem a nad skutečností a nemá daleko k násilí.

Aby se nezapomínalo

To má zcela praktické důsledky. Vedoucí Mezinárodního centra pro sociální učení Církve Stefano Fontana znovu na to poukázal, když hájil právo člověka odepřít určitou činnost z důvodů svědomí. Takové situace se nyní množí. Potrat a eutanazie nejsou jediné činy, které musí křesťan odmítnout. Již spolupráci na výrobě nebo předávání prostředků, které jsou pro tyto účely určeny, musí být možné odmítnout. Papež Benedikt XVI. požadoval právě takové právo při přijetí účastníků Světového kongresu lékařníků, když řekl: „Odmítnutí z důvodů svědomí je právem, jaké vám dovoluje, abyste se nepodíleli ani přímo, ani nepřímo na vydávání produktů, které spočívají jednoznačně na nemorálním rozhodnutí, jako jsou potraty a eutanazie.“

Stefano Fontana poukázal v jednom prohlášení na mnoho příkladů, ve kterých odmítnutí z důvodu svědomí přichází v úvahu: „Pomysleme na zdravotní sestru, pracující v nemocnici, kde se provádějí potraty. Pomysleme na zaměstnance úřadů, kde se registrují homosexuální partnerství. Pomysleme na osoby, které pracují v laboratořích, kde se provádí třídění lidských embryí, nebo na lidi, zaměstnané v nakladatelství anebo produkci, která je zaměřena na pornografické materiály. Pomysleme na mnoho právníků a soudců, kteří mají co do činění s hraničními případy.“ Odmítnutí z důvodů svědomí se již vyvinulo k záležitosti na výsost politické, vysvětlil odborník na církevní sociální učení. „Proto musíme z těchto důvodů promyslet odmítnutí z důvodů svědomí v politice a vysvětlit, že se zde nejedná pouze o ‚odpor‘, ale také o ‚obnovu‘, to znamená o angažovanost, která není pouze negativní, ale také pozitivní a chce o něčem vypovídat.“

Nárůst takových konfliktních situací, ve kterých je věřícímu uloženo odmítnout spolupráci z důvodů svědomí, a sku-

„To je přesně ta hodina, a právě ona, kdy v regionech lid z hladu a nouze jí lidské ma-

so a stovky, ne-li tisíce těl leží na ulicích, kdy můžeme, a tedy musíme postoupit vpřed v konfiskaci církevního majetku s nejdřívejší a nelítostnou energií a nesmíme se zastavit před žádným odporem.“ Již z těchto několika řádků, které zaslal Lenin Molotovovi 19. března 1921 v tajné nótě, je možno poznat charakter režimu, který od počáteční fáze, od chvíle zřízení nového revolučního státu se zřetelně projevuje onen charakter, který je tak příznačný pro sovětské dějiny: tvrdá skutečnost zřízení socialistického státu jakožto „historické osobnosti“ od řádění a teroru během občanské války k protináboženské politice, od trvalého konfliktu mezi sovětským režimem a venkovem až k politické praxi vytváření nouze, aby byly umlčeny revolty venkova proti „straně revolver“, jak nazývali rolníci KSSS.

Všem těmto tématům se věnuje poslední kniha Andrey Graziosi *SSSR Lenina a Sta-*

tečnost, že takové právo je mu upíráno, je důsledkem panujícího relativismu. To svědčí o takřka absolutní svobodě svědomí. Kdykoliv však státní úředník odmítne registrovat homosexuální pár, nepřipouští takový relativismus a pranýřuje takovou samozvanou svobodu svědomí jako urážku skutečné svobody svědomí. V takových případech máme co do činění s „nejrafinovanějšími aspekty diktatury relativismu“.

Ideologie relativismu sama sebe činí samozřejmou. S pluralistickým postojem však nemá nic společného. Byla vytvořena jako diktatura, jak před ní varoval Benedikt XVI. hned na začátku svého pontifikátu. Ta-

lina. *Dějiny SSSR 1914–1945*, ze které je vyňat úvodní citát.

Je to historické vyprávění s širokým záběrem, archivní dokumentací a bohatou bibliografií, která se nevěnuje pouze rudému ruskému teroru, stalinským čistkám a hrůzám sovětských koncentráků, ale uvádí ekonomické údaje a politická usnesení, statistické koeficienty, memoárovou literaturu, geografické zvláštnosti a bohatství kultury, a přitom se drží chronologického vyprávění, které tvoří hlavní strukturu knihy.

Východím bodem je konstatování, že ruské impérium v roce 1913, jakkoliv v socioekonomickém kontextu bylo ještě v rozporuplném stavu, bylo nicméně „velmi živou zemí s rychlým ekonomickým a kulturním rozvojem“. Autorka nesdílí názor těch, kteří viděli tehdejší Rusko jako ustrnulé, fatálně autokratické a odsouzené k revoluci předpovídané již v roce 1905 a „určené k přechodu od carismu k bolševismu“.

Knihla vyšla v nakladatelství il Mulino v r. 2007

to diktatura může snadno vést k násilí. Pronásledování vlastně už začalo ve formě publicistických kampaní. Cíle pronásle-

dování jsou podobně jako v případě revoluce ve Francii nebo v Rusku, při španělské občanské

válce nebo za nacismu muži a ženy Církve. Oni jsou svou pouhou existencí protivníky této diktatury. Oni jsou pro současnou společnost jako nežádoucí jinovřeci. Je to už jen otázka času, kdy se tato diktatura změní v otevřený útisk. Antidiskriminační zákon byl jedním z pokusů. Přišel oděn do pláště lidství a humanity, zcela přesně tak, jak to popisují futuristické romány A. Huxleye nebo O. Wellse. Diktatura relativismu má svou vlastní řeč. Je to řeč politické korektnosti, ale ta je obsahově vedena nikoliv podle toho, co je správné a co je špatné, ale co se ideologicky právě hodí nebo nehodí.

S tím se dokonale shoduje, že v této bouřlivé duchovní krajině nová lisabonská smlouva, která má nahradit nepovedenou evropskou ústavu, neobsahuje žádný odkaz na Boha. Kde by vůbec v tomto základním dokumentu o ústavnosti Evropy měl mít takový odkaz místo? Prosadily se Církvi nepřátelské síly, aby tak zabránily jakékoliv možnosti, na kterou by se křesťané mohli odvolávat. I to je součástí aktuálního kulturního boje. Nestačí, že tohoto nedostatku budeme pouze litovat, jakkoliv to může být první krok. Jestliže se křesťané neodvážejí prosazovat a projevovat v politice, bude díky jejich zbabělosti stát své ideologické násilí nejen dále uplatňovat, nýbrž rozšiřovat. V době, kdy vzrůstá strach z islámu a jeho radikálnosti, může se taková směs stát přímo explozivní. Chtělo by se zvolat: Braňte se začátkům! Ale jsou vážné obavy, že začátky už byly překročeny. Je svrchovaný čas k zahájení protiofenzivy „mravní bdělosti“. Ještě lepší by bylo, kdyby křesťané dospěli k větší jednotě, aby dosáhli zastavení diktatury relativismu. Od politiků to těžko můžeme očekávat. Je to především výzva pro biskupy. Jejich jednotu se skálou v Římě je nezbytná jako nikdy předtím.

*Z Der Fels 12/2007
přeložil Iš-*

OBNOVENÉ VYSÍLÁNÍ

Křesťanská televizní stanice v Betlémě El Mahmed-TV obnovila své vysílání. Oznamila to organizace Kirche in Not. Stanice musela přerušit svou činnost v listopadu pro nedostatek prostředků. Latinský patriarcha v Jeruzalémě Michael Sabbah a Kirche in Not proto organizovali akce na zajištění potřebných prostředků. Stanice má asi 1 milion diváků. Zakladatel řecko-pravoslavný podnikatel Samir Kumsieh se věnuje také dokumentování násilí páchaného na křesťanech. Dokumentoval 140 případů prepadení křesťanů.

NEJSTARŠÍ KARDINÁL

Po smrti kardinála Sticklera, který zemřel ve věku 97 let, se nejstarším členem kardinálského sboru stal benediktin kardinál Paul Augustin Mayer, který má 96 let. Narodil se v Altöttingu v roce 1911 a v roce 1930 vstoupil k benediktinům v Mettenu. V Římě studoval teologii a v letech 1939–1966 vyučoval dogmatiku na benediktinské vysoké škole sv. Anselma. Je autorem koncilního dokumentu o vzdělávání kněží „Optatam totius“. Pak se stal opatem v Mettenu. V roce 1971 ho Pavel VI. opět povolal do Říma a jmenoval ho prefektem Kongregace pro svátosti a bohoslužby. Byl prezidentem komise Ecclesia Dei. Kardinálem ho jmenoval Jan Pavel II. v roce 1982.

NEJVYHLEDÁVANĚJŠÍ HESLO

Nejvyhledávanějším heslem v internetovém rychlovyhledávací Google jsou „Bůh“ (46 900 000) a „Ježíš“ (22 900 000). V kurzu je také heslo „Satan“ (31 200 000). „Děbla“ vyhledávalo 14 500 000 návštěvníků internetu. Z náboženství je nejvíce vyhledávaným pojmem „islám“ (89 300 000).

Z poutních míst vede Guadalupe (15 900 000) před Lurdami (15 200 000). Za nimi stojí s odstupem Fatima (1 750 000) a Medjugorje (182 000).

Kath-net

Každý rok štědře slavíme příchod Božího Syna na svět jako pravého Boha a člověka. V jednom hymnu se modlíme: „Slunce vycházející z výsosti“ – totiž aby osvěcovalo všechny lidi světlem milosti a pravdy, když ho jako Jitřenka předešla Panna Maria.

Vyznáváme, že Kristus přišel v Těle, a věříme, že denně skutečně přichází ve svém eucharistickém Těle při mši svaté. Není proto divu, že toto vznešené tajemství Boží Lásky k člověku bylo od počátku terčem pro nepřitele naší spásy a mnohdy znamenalo roztržku mezi křesťany.

Tak v prvních staletích po Kristu se šířily bludné nauky, že Kristus měl na kříži jen zdánlivé tělo a že se za nás obětoval pouze zdánlivě, nebo naopak v Kristu trpěl Bůh, a tedy Bůh Otec.

Od 13. století Církev výstižně učí, že při konsekračních slovech ve mši svaté „toto je mé Tělo“ a „toto je kalich mé Krve“ dochází ke změně podstaty chleba a vína v Tělo a Krev Pána Ježíše neboli předpodstatnění, latinsky transsubstanciace. Toto učení napadl až o tři staletí později odpadlý katolický kněz Martin Luther, když tvrdil, že podstaty chleba a vína zůstává zachována i po proměňování. Tento blud následovali i další křesťané, kteří protestovali proti katolické víře a nakonec upustili od mše svaté a od svátosti kněžství vůbec.

Poslední nebezpečný eucharistický názor se rozšířil na přelomu 60. a 70. let 20. století, když jeden holandský teolog napsal, že pojem změny podstaty je zastaralý a nemá se používat. Eucharistie znamená prý změnu účelu pokrmu neboli transfiguralizaci a změnu významu pokrmu neboli transsignifikanci. Od té doby se děti leckde učí, že svaté přijímání hlavně znamená, že máme být hodní na rodiče a na zvířátka a neublížovat kamarádům a být přátelští k životnímu prostředí.

Příchod Páně v Těle

Z dopisu P. Filipa M. A. Stajnera

To však nebyl jediný šok pro věřící, kteří ve svatém přijímání především ctili skutečnou přítomnost našeho Spasitele a Pána a byli zvyklí klečet v hluboké adoraci.

V téže době se objevila pronikavá liturgická revoluce. Papež Benedikt XVI. ještě jako kardinál Ratzinger píše, že byl zděšen, jak byla provedena liturgická reforma: „Byla stržena stará budova a za použití starých stavebních plánů postavena jiná, ovšem z velké části z materiálu, ze kterého byla budova dosavadní...“ (Můj život, s. 110n.)

Svatý otec letos vydal Apoštolský list, kterým se snaží napravit omyly... Uvádí papeže, kteří se v minulosti zasloužili o rozkvět liturgie, počínaje Řehořem Velikým v 5. století a konče Janem Pavlem II. Připomíná, že starší mše svatá nebyla nikdy zakázána, i když její veřejné slavení bylo ponecháno na vůli biskupů. Biskupové však byli papežem v roce 1984 a opakovaně v roce 1988 naléhavě žádáni, aby velkoryse umožňovali mši svatou podle staršího misálu. Nyní může každý kněz soukromě sloužit mši svatou ve starším obřadu podle vlastního uvážení. Pro veřejnou bohoslužbu platí určitá pravidla.

Po výzvě papeže Jana Pavla II. biskupové vyčleňovali kostely pro starší liturgii. Sám jsem se v zahraničí takové liturgie účastnil a byl jsem svědkem toho, jak stovky převážně mladých lidí a rodin jakoby žasly v posvátném mlčení nebo za zpěvu chorálu nad tajemstvím Poslední večeře Páně, nad Pašijemi a nad tajemstvím Zmrtvýchvstání, přičemž

kněz i laici byli obráceni k oltáři z téže strany.

Proč papež upozorňuje, že i mladí dnes, kteří ani nemohli vyrůstat ve starší liturgické tradici, po ní touží? Domnívám se a z vlastní zkušenosti vím, že někteří věřící oceňují hlubší smysl pro posvátnost, bázeň Boží a úchvatnost liturgie, kterou více skýtá dřívější misál, vydávaný od roku 1570, a který v podstatě zaznamenává mši svatou, jak se slavila v Římě od dob sv. apoštola Petra a jak se během staletí pozvolna a v živé tradici Církve rozvíjela.

Starobylá tradice, když všichni jsou obráceni k Pánu stejným směrem, je smysluplnější než pohled knězi do tváře za stolem. Jde o praxi, která byla v Církvi zavedena v polovině šedesátých let s dobrým úmyslem větší zrakové komunikace mezi knězem a věřícími. Tato forma však nebyla nikdy povinná.

Před patnácti lety světové katolické tiskové agentury uveřejnily slova kardinála Ratzingera, že do roku 2000 se zřejmě třetina oltářů vrátí na původní místo.

Milý čtenáři, nastává doba, abychom se více ponořili do tajemství Pána Ježíše, který k nám přichází v Nejsvětější Svátosti oltářní. Naskýtá se nám příležitost usebraně sledovat tradiční mši svatou a posvátná gesta podle příručky, kterou vydala Matice cyrilometodějská v Olomouci. Také s užitkem můžeme číst výklad mše svaté od téhož vydavatelství.

Přeji Vám pravou obnovu eucharistické víry a úcty.

Žehná Všem

P. Filip M. Ant. Stajner

NEJMLADŠÍ SVĚTICE

Šestiletá Antonia Meo, zvaná Nennolina, která zemřela na rakovinu kostí, bude nejmladší světicí katolické církve. Svátý otec ji představil mládeži jako příklad, že svatost je určena pro každý věk.

Kath-net

Zázrak

Představme si, že by se našel někde vynálezce nebo tým vynálezců, kteří by vytvořili také dvě „cihly“, které stačí položit k sobě, a hned se dají samy do díla a bez dalšího dozoru a směrnic se velmi organizovaně a plánovitě množí, kombinují, organizují a skládají, až dospějí do stavu, že zde stojí hotový dům, který nejen plní dokonale funkci příbytku, ale je schopen sám produkovat „zárodky“ pro další podobné domy. Lidé a novináři by se sjížděli z celého světa, aby se podívali na ten zázrak. Přitom každý, kdo se podívá na dítě, má před očima mnohem větší div. Zázrak, při kterém znovu narostla Miguelu Juanu Pellicerovi amputovaná noha, není tak velký jako zázrak, že ze spojení pouhých dvou buněk vyroste a rozvine se dospělý samostatný jedinec. Člověk si myslí, čeho nedosáhl, když zvládl umělé oplodnění ve zkumavce, ale zapomíná, že ke všemu svému domnělému „umění“ si jen půjčuje to, co sám nevytvořil a nikdy nevytvoří, a ve skutečnosti se jako břídlí míchá Stvořiteli do jeho díla. To, co probíhá podle přírodních zákonů, pokládáme za „normální“ a nebudí to naši pozornost. Ale nejsou velkým „zázrakem“ samotné přírodní zákony, které „řídí“ svět již miliardy let, aniž by přitom došlo ke kolapsu a potřebě tyto zákony revidovat či korigovat? Moderní člověk si zakládá na svých možnostech, vymoženostech, a vynálezech, které mu umožňují technický pokrok, ale zcela přitom zapomíná, že vším svým pokrokem se jen uboze belhá za Stvořitelem. Ani jeden jeho nástroj či přístroj či vynález, který tak významně rozšiřuje jeho možnosti, by mu nebyl k ničemu, kdyby se nemohl spolehnout na ony trvalé a neměnné zákonitosti, které Bůh už od prvopočátku vložil do svého stvoření. Známe řadu přírodních zákonů, které nesou jména svých objevitelů, ale nikdo z nich dočtyřnou zákonitost nevymyslel,

nýbrž pouze poodhalil. Známe mnoho objevitelů, ale jen jednoho skutečného Tvůrce.

To, jak jednotný a komplexní je Boží stvořitelský projekt, má své důsledky: Tak jako má společnost svůj základ a předobraz v rodině, tak má rodina i společnost svůj předobraz v samotném lidském těle, které je pravzorem dokonalé spolupráce, solidarity, kooperace nejvyššího stupně. Jeho všechny údy, části a složky jsou v něm dokonale uspořádány tak, že **všechny slouží všem**. To je základní zákon života. Totéž se podle Božího záměru má odehrávat i v rodině a společnosti a tvořit tak záruku jejich blaha a prosperity. Se stejnou železnou neúprosností, s jakou platí v přírodě zákon gravitace, platí ve společenství lidí základní zákon lásky. Láska sice zcela nevyhnutelně vyžaduje dokonalou svobodu, ale tato svoboda neznamena, že by láska na světě být mohla, ale nemusela, nýbrž že tato svoboda se jako nezbytná podmínka nezbytné lásky týká jednoho každého z lidí.

Mezi nejrůznějšími nemocemi, které mohou postihnout lidské tělo, má zvláštní místo rakovina neboli zhoubné bujení. Při různých jiných onemocněních trpí celý organismus tím, že určitý orgán pro své poškození nemůže plnit svou funkci. V případě rakoviny však je tomu jinak. Část organismu se začne rozvíjet zcela bez ohledu na všechny ostatní. Odmitá být s nimi solidární. Nemůže se z celku vyčlenit a žít si na vlastní pěst, protože by rázem zahynula. Žije tedy dále tak, že bují na úkor ostatních. Stává se nejen parazitem, příživníkem, ale začne ve své rostoucí bezohlednosti ostatní omezovat, utlačovat, poškozovat a nakonec ničit. Zhoubné nádory jsou tak velice názorným obrazem, jak nebezpečné je sobectví a jeho důsledky, ať už se projevuje v těle rodiny, nebo společnosti.

Naše společnost je tak prostoupená rakovinou sobectví, že

ji můžeme přirovnat k nemocnému, který je ve stadiu vysokého stupně metastáz. Je svým sobectvím tak deformovaná a zaslepená, že pokládá dokonce za svou povinnost různé formy zcela protipřirozeného sobectví zákonem chránit a vymáhat jako nejvyšší lidské právo. Týká se to vraždění nenarozených a nemocných, „svazků“ osob stejného pohlaví, ale i současného kapitalistického ekonomického systému.

Příkladem chorobného bujení je chamtivost naší energetiky. Ceny, které si energetické společnosti účtují, neúměrně překračují náklady, které na zajištění energií vynakládají. Holedbají se svými horentními zisky, ale tak jen provokují závist jiných podnikatelů, kteří se jim vyděračskými cenami snaží co nejvíce přiblížit ke škodě celé společnosti. Emile Zola líčil v naturalistických barvách smutné sociální jevy kapitalistické společnosti své doby. Pokud by jedním z hlavních viníků sociální nespravedlnosti měla být církev, jak se domníval, pak by ateistický Sovětský svaz musel představovat vrchol blahobytu. V dnešní laicizované společnosti domnělého blahobytu by však našel četné náměty ještě větší nouze, a to nouze duchovní, která žene mladé lidi do náruče sebevražd a drog, mohl by naturalisticky líčit tragédie rozvrácených rodin a mladistvých zločinců.

Tak jako od počátku světa platí neměnné Stvořitelovy zákony, tak ani lidská přirozenost se za celá tisíciletí pranic nezměnila. Její potřeby a touhy i bloudění jsou stále stejné. Kdyby tomu tak nebylo, vůbec bychom dnes nerozuměli tomu, o čem mluví antické tragédie nebo Bible Starého zákona. Ale kupodivu, řeč mnoha žalmů a mudroslovných knih zní tak aktuálně, jako by ji psal někdo se současnou zkušeností. Umím si velice dobře představit situaci, že se po nějakém nečekaném zvratu ocitneme v situaci, kdy se budeme muset obejít bez všech svých materiálních

vymožeností, na kterých si tolik zakládáme. Stačí k tomu kolaps energetické sítě. I v nejhorší situaci si však lidstvo nakonec poradí, bude-li na světě k dispozici onen nehmotný statek, který rez nekazí a zloději nevykopávají a nekradou, a to je láska člověka k člověku, vzájemná solidarita, tedy první a základní prvek, který nám sám Bůh-Láska dal ze své vlastní přirozenosti a který na tomto světě není ničím nahraditelný. To je základní zákon bytí, bez jehož zachování nemá člověk jinou vyhlídku než zánik a smrt. Tomuto zákonu nás přišel osobně učit sám Bůh svým pokorným vtělením, narozením, životem, smrtí a zmrtvýchvstáním. Bohužel, do vlastního přišel, a svoji ho nepřijali. Hrůza posmrtného soudu nebude spočívat v tom, že by Soudce na nás chrlil oheň a síru. Samotný pohled na to, co svým sobectvím zmařil a zničil, vyvolá v hříšníkovi takový děs a žal, že bude volat: „Hory, padněte na mě, pahorky přikryjte mě!“ Běda každému, kdo bude muset konstatovat, že právě na něm se zabrdilo poselství lásky, které měl předat neporušené a rozhojné budoucím pokolením. „Kdybych neměl lásku, ničím bych nebyl,“ říká svatý Pavel. Kéž by jenom ničím! Ale bez lásky jsem horší než nic, jsem jako mrtvé, cizí těleso v těle, kolem kterého se hromadí páchnoucí hnís. Všechnu dnešní bezcitnost, krutost a chamtivost ve světě mají na svědomí nejen ti, kteří ji páchají, ale i ti, kteří je k tomu od malička disponovali, jejichž sobectví bylo jako trombóza, která nedovolila, aby životodárná míza Boží lásky proudila do všech údů Kristova těla, do něhož jsme byli křtem svatým transplantováni. Láska není ani cit, ani nauka, ani nacvičená rutina. Je to celý způsob života, který nepřichází, aby si dal sloužit, ale aby sloužil. Dítě ho umí dokonale vnímat a absorbovat i beze slova, a to už v mateřském lůně, jeli ovšem opravdu přítomný.

-lš-

Ne 13. 1.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Malé biblické příběhy (36) 8.15 Pohádky pod stroměček (5. díl): Jak ptáci zpívali o Vánocích 8.25 Na koberečku (35) 8.40 Světelský oltář v Adamově 8.55 Pro víta mundi (62) - P. Ing. Miloslav Fiala Opraem (2. část) 9.35 Pro zdraví 10.00 Mše svatá z Říma 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.25 Tandem kvíz (25) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Katedrálý chrám 16.30 Hlubinami vesmíru (12) 17.35 Malé biblické příběhy (36) 17.40 Ve jménu Ježíše (7. díl): Kdybychom neměli lásku (P) 18.05 Jižní Afrika 19.00 Křížovatky (4) - Mons. Jaroslav Škarvada 19.25 Bioetika 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (463) (P) 20.35 Benefiční koncert ve prospěch dostavby gymnázia a odbor. učiliště v Kinshase v Kongu (R) 21.55 Misijní magazín (18) 22.55 Cesty za poznáním: Antelope Canyon, Lake Bazwgo, Niagara Falls 23.25 Vánoční tradice 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Po 14. 1.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Bioetika 8.40 Na koberečku (35) 8.55 Noční univerzita: sr. Veronika Barátová - Žena z pohledu Krista 10.05 Cesty za poznáním: Heraklion, El Escorial, Grand Canyon 10.35 Octava dies (463) 11.05 Tandem kvíz (25) 11.40 Pohádky pod stroměček (5. díl): Jak ptáci zpívali o Vánocích 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.10 Pro víta mundi (33) - Doc. RNDr. Jozef Mikloško, DrSc. 12.50 Čtème z křesťanských periodik 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Kříž a půlměsíc 16.35 Taizé 17.10 Exit 316 (19. díl): Modlitba 17.30 Pro zdraví 17.40 Baterka 18.05 Bioetika 18.35 Bájecná show (1. díl): Liška a vrána 18.50 Cesty za poznáním: Heraklion, El Escorial, Grand Canyon 19.20 Historie válečného letectví (6. díl): Severní Afrika, Globální operace 19.45 Světelský oltář 20.00 Z pokladů duše 20.00 Východní Afrika (P) 21.00 Na koberečku (36) 21.15 Atlas Charity: Charita Frýdek-Místek - Klub pro děti Zvidálek 21.20 Přírodní zázraky Ameriky (9/13) 21.55 Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Hřichy proti tělu Kristovu 22.55 Benefiční koncert ve prospěch dostavby gymnázia a odbor. učiliště v Kinshase v Kongu 00.30 Cesty za poznáním: Heraklion, El Escorial, Grand Canyon 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Út 15. 1.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Východní Afrika 9.00 Pro víta mundi (33) - Doc. RNDr. Jozef Mikloško, DrSc. 9.45 Cesty za poznáním: Who tee-ow shah, Marramesh, St. Stephans Basilika 10.10 Noemova pošta (leden 208) 11.40 Bájecná show (1. díl): Liška a vrána 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Záznam koncertu Adash a Janáčkovy filharmonie Ostrava 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Katedrálý chrám 16.35 Pro víta mundi (62) - P. Ing. Miloslav Fiala Opraem (2. část) 17.15 Cesty za poznáním: Who tee-ow shah, Marramesh, St. Stephans Basilika 17.40 Atlas Charity: Charita Frýdek-Místek - Klub pro děti Zvidálek 17.50 Zpravodajské Noeviny 18.05 Dětská televize (prosinec

2007) 18.35 Bájecná show (2. díl): Zajíc a želva 18.45 Světelský oltář 19.05 Křížovatky (4) - Mons. Jaroslav Škarvada 19.30 Přírodní zázraky Ameriky (10/13) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Bez hábitu: Chemin Neuf (4) (P) 21.05 Historie válečného letectví (7. díl): Expandující letecké síly, Schweinfurt a Regensburg 21.30 Exit 316 (19. díl): Modlitba 21.50 Na koberečku (36) 22.05 Tandem kvíz (25) 22.50 Hlubinami vesmíru (12) 23.50 Katedrálý chrám 00.20 Pro víta mundi (33) - Doc. RNDr. Jozef Mikloško, DrSc. 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

St 16. 1.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Atlas Charity: Charita Frýdek-Místek - Klub pro děti Zvidálek 8.15 Historie válečného letectví (7. díl): Expandující letecké síly, Schweinfurt a Regensburg 8.40 Hlubinami vesmíru (12) 9.40 Exit 316 (19. díl): Modlitba 10.00 Cesty za poznáním: Krugerův národní park, Acadia, Danube Watermeadow 10.30 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Taizé 12.30 Katedrálý chrám 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Hřichy proti tělu Kristovu 17.20 Štúdio AHA! (3) 18.05 Zpravodajské Noeviny 18.15 Exit 316 (20. díl): Rodiče (P) 18.35 Klaunský pohádkový kufřík (9. díl): O pracovitě Elence 18.45 Léta letí k andělům (16) - PhDr. Marie Rút Křížková (P) 19.10 Pro víta mundi (62) - P. Ing. Miloslav Fiala Opraem (2. část) 19.55 Z pokladů duše 20.00 Jan Sarkander 20.50 Atlas Charity: Žireč 20.55 Pro zdraví 21.05 Na koberečku (36) 21.25 Východní Afrika 22.20 Pro víta mundi (62) - P. Ing. Miloslav Fiala Opraem (2. část) 23.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 00.35 Křížovatky (4) - Mons. Jaroslav Škarvada 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čt 17. 1.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Octava dies (463) 8.40 Dětská televize (prosinec 2007) 9.10 Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Hřichy proti tělu Kristovu 10.20 Pro zdraví 10.30 Světelský oltář 10.45 Východní Afrika 11.40 Bájecná show (2. díl): Zajíc a želva 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Léta letí k andělům (16) - PhDr. Marie Rút Křížková 12.35 Přírodní zázraky Ameriky (10/13) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Východní Afrika 17.00 Bioetika 17.30 Kříž a půlměsíc 18.00 Tandem kvíz 18.35 Bájecná show (3. díl): Vůl a žába 18.45 Čtème z křesťanských periodik 19.00 Pro víta mundi (33) - Doc. RNDr. Jozef Mikloško, DrSc. 19.30 Exit 316 (20. díl): Rodiče 19.50 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro víta mundi (P) 20.50 Octava dies (463) 21.40 Pro zdraví 21.50 Jan Sarkander 22.40 Exit 316 (20. díl): Rodiče 23.00 Historie válečného letectví (7. díl): Expandující letecké síly, Schweinfurt a Regensburg 23.30 Noemova pošta (leden 2008) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pá 18. 1.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Jan Sarkander 9.00 Zpravodajské Noeviny 9.10 Léta letí k andělům (16) - PhDr. Marie Rút Křížková 9.35 At-

las Charity: Žireč 9.40 Bez hábitu: Chemin Neuf (4) 10.40 Cesty za poznáním: Who tee-ow shah, Marramesh, St. Stephans Basilika 11.10 Octava dies (463) 11.40 Bájecná show (3. díl): Vůl a žába 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Ve jménu Ježíše (7. díl): Kdybychom neměli lásku 12.30 Kříž a půlměsíc 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 17.25 Léta letí k andělům (16) - PhDr. Marie Rút Křížková 17.50 Křížovatky (4) - Mons. Jaroslav Škarvada 18.15 Exit 316 (20. díl): Rodiče 18.35 Bájecná show (3. díl): Vůl a žába 18.45 Pro zdraví 19.00 Východní Afrika 20.00 Z pokladů duše 20.05 Otazníky na téma: Okultismus (L) 21.40 Historie válečného letectví (7. díl): Expandující letecké síly, Schweinfurt a Regensburg 22.05 Bez hábitu: Chemin Neuf (4) 23.05 Na koberečku (36) 23.20 Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Hřichy proti tělu Kristovu 00.20 Cesty za poznáním: Marramesh 00.30 Octava dies (463) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

So 19. 1.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Štúdio AHA! (3) 8.55 Ve jménu Ježíše (7. díl): Kdybychom neměli lásku 9.20 Cesty za poznáním: Hofburg, Sbeitla, Pompei 9.50 Čtème z křesťanských periodik (P) 10.00 Baterka (10) 10.25 Tandem kvíz 11.00 Pro víta mundi (33) - Doc. RNDr. Jozef Mikloško, DrSc. 11.45 Klaunský pohádkový kufřík (10. díl): O sobecké Růžence 11.55 Angelus Domini 12.05 Přírodní zázraky Ameriky (9/13) 12.30 Taizé 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Křížovatky (5) - Rut Kolínská 16.30 Kříž a půlměsíc 17.00 Východní Afrika 17.50 Pro zdraví 18.00 Přírodní zázraky Ameriky (10/13) 18.35 Klaunský pohádkový kufřík (10. díl): O sobecké Růžence 18.45 Zpravodajské Noeviny 18.55 Cesty za poznáním: Hofburg, Sbeitla, Pompei 19.25 Filmový festival Mohelnice 2006 19.50 Čtème z křesťanských periodik 20.00 Z pokladů duše 20.05 Bioetika 20.25 Jan Sarkander 21.15 Léta letí k andělům (16) - PhDr. Marie Rút Křížková 21.40 Na koberečku (36) 21.55 Východní Afrika 22.45 Noční univerzita: P. Serafím Smejkal - Seběpíjetí 23.10 Přírodní zázraky Ameriky (10/13) 23.40 Záznam koncertu Adash a Janáčkovy filharmonie Ostrava 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Ne 20. 1.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.15 Bájecná show (4. díl): Myšák a hraboš 8.25 Na koberečku (36) 8.40 Premonstráti z Grimbergenu 8.55 Pro víta mundi 9.35 Pro zdraví 10.00 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Lidečko a Francova Lhota 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.25 Tandem kvíz 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Léta letí k andělům (16) - PhDr. Marie Rút Křížková 16.30 Hlubinami vesmíru (12) 17.40 Ve jménu Ježíše (8. díl): Požár pro Nerona (P) 18.05 Východní Afrika 19.00 Křížovatky (5) - Rut Kolínská 19.25 Bioetika 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (464) (P) 20.35 Záznam Gospelového festivalu z Nového divadla v Turíně 21.55 Bez hábitu: Chemin Neuf (4) 22.55 Cesty za poznáním: Krugerův národní park, Acadia, Danube Watermeadow 23.25 Noemova pošta (leden 2008) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Poselství Královny míru

Drahé děti! S velikou radostí vám přináším Krále míru, aby On vás požehnal svým požehláním. Vy se mu pokloňte a dejte čas Stvořiteli, po kterém touží vaše srdce. Nezapomeňte, že jste poutníky na této zemi a že věci vám mohou dát malé radosti, zatím co skrze mého Syna je vám darován život věčný. Proto jsem s vámi, abych vás vedla k tomu, po čem touží vaše srdce. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje 25. 12. 2007

Jiří Chválek - CK AVETOUR

IZRAEL - POSLEDNÍ CHVÍLE - letecky z Prahy, biblický okruh, kvalitní hotel s polopenzí - 25. 2. - 3. 3. - 12 990 Kč!!! ● **LA SALETTA** - duchovní cvičení - obnova na vysokohorské La Salette - hotel - plná penze - 14. 4. - 19. 4. - 6 290 Kč ● **IZRAEL - SINAJ - JORDÁNSKO** - odlet z Prahy, velmi bohatý program včetně koupání v Rudém a Mrtvém moři - 1. 5. - 10. 5. - 18 990 Kč ● **MEDŽUGORJE** - Soslání Ducha Sv. + Panna Maria Prostřednice všech milostí - 7. 5. - 13. 5. - 1 990 Kč ● **VELKÝ MARIÁNSKÝ OKRUH** - Fatima, La Saletta, Lurdy, Garabandal, Santiago de Compostela, Monserrat aj. - 12. 5. - 24. 5. - 10 990 Kč ● **ITÁLIE - KALÁBRIE - SICÍLIE** - pobyt u moře s fakultativními výlety již v ceně!!! - 16. 5. - 25. 5. - 4 990 Kč!!!

Přihlášky a informace: Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel.: 494 623 929, 494 377 654, 602 441 670; internet: <http://www.avetour.cz>; e-mail: info@avetour.cz.

FATYM Vranov nad Dyjí a FATYM Přímětice - Bítov
srdečně zvou na faru do Prosiměříce

NA DUCHOVNÍ OBNOVU EXERCIČNÍHO TYPU: PROSIMĚŘICE 2008

17. 1. - 20. 1. pro ženy - vede P. Stanislav Krátký, probošt mikulovský. Téma: Pavlova tvář naděje.
24. 1. - 27. 1. pro ženy - vede jáhen Ladislav Kinc. Téma: Poklad víry: Písmo svaté - Lectio Divina.
7. 2. - 10. 2. pro kluky a svobodné muže - vede P. Milan Plíšek. Téma: Duchovní život.
14. 2. - 17. 2. pro muže - vede jáhen Ladislav Kinc. Téma: Poklad víry: Písmo svaté - Lectio Divina.
28. 2. - 2. 3. pro soluňáky - vede P. Marek Dunda. Téma: No, tak.
6. 3. - 9. 3. pro ženy - vede P. Milan Plíšek. Téma: Duchovní život.
27. 3. - 30. 3. pro marianky - vede P. Marek Dunda. Téma: No, toto.
3. 4. - 6. 4. pro maminky marianek a soluňáků - vede P. Marek Dunda. Téma: Šance.

Začíná se vždy ve čtvrtek v 18.00, zakončení v neděli ve 14.00 hod. S sebou: spací pytel nebo deku, Bibli, poznámkový blok a potraviny do společné kuchyně. Cena: 250 Kč (vzhledem k reálným nákladům budeme vděční i za případné dary navíc).

Prosíme, aby byly přednostně obsazovány turnusy podle pořadí - tzn. aby dřívější nebyly poloprázdné a pozdější přeplněné.

Pokud na některý z turnusů nebude 10 dní před začátkem přihlášeno alespoň 10 účastníků, bude turnus zrušen.

Přihlášky na faře ve Vranově n/D, Náměstí 20, e-mail marek@fatym.com, tel.: 515 296 384.

Liturgická čtení

Neděle 13. 1. - svátek Křtu Páně

1. čt.: Iz 42,1-4.6-7
Ž 29(28),1-2.3ac-4.3b+9b-10
Odp.: 11b (*Hospodin dá požehnaní a pokoj svému lidu.*)
2. čt.: Sk 10,34-38
Ev.: Mt 3,13-17
Slovo na den: *Nech tak.*

Pondělí 14. 1. - ferie

1. čt.: 1 Sam 1,1-8
Ž 116B(115),12-13.14+17.18-19
Odp.: 17a (*Přinesu ti obětí díky, Hospodine. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mk 1,14-20
Slovo na den: *Obrátte se a věřte evangelium.*

Úterý 15. 1. - ferie

1. čt.: 1 Sam 1,9-20
1 Sam 2,1,4-5.6-7.8abcd
Odp.: 1a (*Mé srdce jásá v Bohu, mém spasiteli.*)
Ev.: Mk 1,21b-28
Slovo na den: *Učil jako ten, kdo má moc.*

Středa 16. 1. - ferie

1. čt.: 1 Sam 3,1-10.19-20
Ž 40(39),2+5.7-8a.8b-9.10
Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)
Ev.: Mk 1,29-39
Slovo na den: *Uzdravil mnoho nemocných.*

Čtvrtek 17. 1. - památka

sv. Antonína
1. čt.: 1 Sam 4,1-11
Ž 44(43),10-11.14-15.24-25
Odp.: 27b (*Výsvoďte nás, Pane, pro svou lásku!*)
Ev.: Mk 1,40-45
Slovo na den: *Soucit.*

Pátek 18. 1. - památka P. Marie Matky jednoty křesťanů

1. čt.: 1 Sam 8,4-7.10-22a
Ž 89(88),16-17.18-19
Odp.: srov. 2a (*Na věky chci zpívat o Hospodinových milostech.*)
Ev.: Mk 2,1-12
Slovo na den: *Nesli ho čtyři.*

Sobota 19. 1. - nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: 1 Sam 9,1-4.17-19; 10,1a
Ž 21(20),2-3.4-5.6-7
Odp.: 2a (*Hospodine, z tvé síly se raduje král.*)
Ev.: Mk 2,13-17
Slovo na den: *Zdraví lékaře nepotřebují.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

13. - 19. LEDNA

Upozorňujeme na změnu v číslování breviáře: ● levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře
● pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

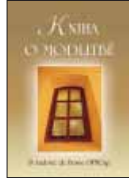
Uvedení do první modlitby dne:	NE 13. 1.		PO 14. 1.		ÚT 15. 1.		ST 16. 1.		ČT 17. 1.		PÁ 18. 1.		SO 19. 1.			
Antifona	261	288	826	928	841	945	857	961	1754	1975	1653	1870	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	261	288	827	928	842	945	857	962	1755	1975	1653	1870	1666	1883		
Antifony	262	289	828	929	843	946	858	963	874	979	1278	1418	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	813	914	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	262	289	831	933	847	950	861	966	1756	1977	1279	1418	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	263	290	831	933	847	950	861	966	1780	2001	1279	1418	1669	1886		
Prosby	263	290	831	933	847	951	861	966	1757	1977	1279	1418	1655	1886		
Závěrečná modlitba	263	291	832	934	847	951	862	967	1278	1417	1279	1419	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	227	249	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	264	291	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	1035	1155	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	264	291	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	263	291	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
	SO 12. 1.															
Hymnus	261	288	265	292	837	939	852	956	867	972	1760	1981	1280	1419	915	1024
Antifony	260	286	265	293	838	940	853	957	868	973	884	990	1280	1420	916	1025
Žalmy	230	252	238	261	838	940	853	957	868	973	884	990	1661	1878	916	1025
Kr. čtení a zpěv	260	287	266	293	840	943	856	960	871	976	1763	1983	1280	1420	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	260	287	266	294	840	943	856	960	871	977	1780	2001	1281	1420	688	777
Prosby	261	287	266	294	841	944	856	960	872	977	1764	1984	1281	1421	918	1028
Záv. modlitba	263	291	263	291	841	944	857	961	872	977	1278	1417	1279	1419	689	778
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

KNIHA O MODLITBĚ

P. Ludovic de Besse OFM Cap. • Z francouzštiny přeložil Jiří Štejskal

Autor knihy si vzal za cíl stručně popsat vývoj vztahu mezi duší člověka a Stvořitelem, ale hlavně se zaměřil na ono těžké období, kdy se duše dostává do obtíží, neboť postupně mizí její schopnost komunikovat s Nejvyšším prostřednictvím rozumu a emocí a zůstává jí jen holá víra směřující ke kontemplaci. A právě tady se mnozí lidé polekají a dělají chyby, jež mohou hodně zkomplikovat jejich duchovní vývoj. Tato publikace, i když napsaná před více než sto lety, může právě jim nabídnout užitečnou pomůcku, jak se v tomto obtížném období zorientovat, aby se vydali správným směrem.

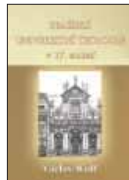
Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 184 stran, 139 Kč

PRAŽSKÁ UNIVERZITNÍ TEOLOGIE V 17. STOLETÍ
Prof. ThDr. Václav Wolf

Historická sonda do témat, která byla častým námětem děl profesorů pražské univerzity v 17. století. Vzhledem k šíři tehdy diskutovaných témat se prof. Wolf musel omezit pouze na několik vybraných otázek: lidská svoboda a Boží milost (problém předurčení), démonologie, Kristova eucharistická přítomnost, analýza aktu víry, definitivní cíl lidské existence. Lektoroval Mgr. Roman Cardal, Ph.D.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 206 stran, 215 Kč

PŘISTOUPÍM K OLTÁŘI BOŽÍMU

P. Martin Ramm FSSP • Z němčiny přeložil PhDr. Lubomír Štula

Vysvětlení obřadů mše svaté podle misálu z roku 1962. Originál knihy vydalo Kněžské bratrstvo svatého Petra (Fraternitas Sacerdotalis Sancti Petri – FSSP) – společenství papežského práva, které vzniklo 18. října 1988 v opatství Hauterive ve Švýcarsku. Texty jsou doprovázeny černobílými fotografiemi, které chtějí názorně ukázat, jak konkrétní postoj či úkon má vypadat v praxi.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., 107 x 160 mm, 144 stran, 79 Kč

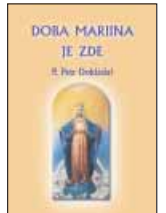

DOBA MARIINA JE ZDE

P. Petr Dokládál

Sbírka promluv a úvah od roku 2000, které se týkají Panny Marie a autorova pohledu na věci víry. P. Dokládál sleduje s velkou bolestí současný vývoj, v němž spatřuje pro něho nepochopitelný odklon od Panny Marie na straně jedné, a velmi živelný způsob propagace její úcty na straně druhé. Pokouší se proto o teologickou analýzu právě a vyvážené mariánské úcty, a to především podle spirituality sv. Ludvíka Maria Grigniona a sv. Maxmiliána Kolbeho.

Vlastním nákladem • Brož., A5, 304 stran, 200 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
147/2002
P.P.

D + I

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzerc: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.